

Thuishkomen

bij de WOONZORGCENTRA

BOOMGAARD BOEKENRODE BEYT ESSALAM BIENVENIDO

Renovatie, een hele klus...

Woonzorgcentrum
Bienvenido in beeld

Verschillende
zorgmedewerkers
vertellen *over werkgeluk*

Verder in deze uitgave:

- De cliëntenraad
- Onze huisartsen
- De fysio- en ergotherapeut
- Samenwerkende apothekers

Allemaal thuis

In 2013 zijn we gestart met ons eerste woonzorgcentrum. De Boomgaard. Een plek waar Chinese ouderen, die thuis niet meer zelfstandig konden wonen, een warm thuis kregen. Er was behoefte aan 24-uurszorg voor Chinese ouderen. Nu, enkele jaren later, is de vraag naar persoonlijke en cultuurgerichte 24-uurszorg nog meer toegenomen. Binnenkort heeft MOB vier woonzorgcentra. De andere drie zijn de Boekenrode (multicultureel), Beyt Essalam (islamitische ouderen) en Bienvenido (Afro-Caribisch). Ook bij deze woonzorgcentra vinden ouderen, met een bepaalde culturele achtergrond, hun thuis. De zorg die zij krijgen is passend bij de levensfase, waarin zij zich bevinden.

In dit magazine leest u onder andere de verhalen van bewoners, medewerkers en mantelzorgers. Maar ook welke activiteiten er voor de bewoners zijn. De cliëntenraad, die opkomt voor de belangen van de cliënten, geeft aan wat zij voor hen kunnen betekenen en hoe de cliëntenraad te bereiken is.

Ingrid Bottse
Redactie

Thuiskomen bij de WOONZORGCENTRA

Inhoudsopgave

Allemaal thuis	2
Inhoudsopgave	3
Woonzorgcentrum De Boomgaard	4
- Bewoner Dhr. Zhu	5
- Huisarts Funda Başdoğan	7
- Dochter van bewoonster Celine Wong	10
Woonzorgcentrum De Boekerode	12
- Vrijwilligers	13
- Bewoner Dhr. Ibrahim Spalburg	14
- Een puzzel voor u!	17
- Verzorgende IG en praktijkopleider Petra van der Marel	18
- Ergotherapeut Jolijne en fysiotherapeut Annerieke	20
De cliëntenraad	24
Woonzorgcentrum Beyt Essalam	26
- Nieuw gebouw voor Beyt Essalam	27
- Zorgmedewerker Santiago Cupajita Robledo	28
- Zorgondersteuner Houria el Messaoudi	30
Woonzorgcentrum Bienvenido	32
- Locatiemanager Sinita Wornyo	34
- Zorgmedewerker Sinderlyn Philips	36
- Apothekers Annemarieke Böttcher en Melissa van Wijk	38
- Projectleider Emiel van der Maaten	40
- Fysiotherapeut Natanja Remmerswaal	43
- Huisarts Matthijs van der Poel en praktijkmanager Yolande Pleune	44
-Technologie in onze woonzorgcentra	48
-Een puzzel voor u!	49
Bijzondere momenten in de woonzorgcentra	50

De Boomgaard

De Boomgaard is een woonzorgcentrum speciaal bestemd voor Chinese/Aziatische ouderen. Voor iedere bewoner is er een zorgplan opgesteld naar hun zorgbehoeften. Daarnaast wordt er één keer per week huishoudelijke zorg geleverd. Elke dag wordt ervoor gezorgd dat onze bewoners drie keer per dag een Chinese warme maaltijd krijgen. Elke maand wordt van de bewoners de bloeddruk gemeten en het gewicht gewogen.

Lichamelijke oefeningen: vijf keer per week.

Zanggroep: één keer per week.

Filmmiddag: elke dag.

Geheugen spelletjes: minstens één per week.

Heeft u vragen? U kunt contact opnemen met de locatiemanager. Yuk Ling Chan 010 - 476 08 18.

Naast het interne zorgteam werken wij ook samen met een extern zorgteam. Het externe zorgteam komt regelmatig naar de Boomgaard en bestaat uit:

- Huisarts
- Apotheek
- Mondzorg
- Diëtist
- Logopedie
- Ergotherapeut
- Fysiotherapeut

Telefoon 010 - 254 03 07

E-mail: info@mob.nu

Meneer Zhu (84) speelt al van jongs af aan een instrument dat Erhu heet. Het is vergelijkbaar met een viool, maar dan toch even anders. Meneer Zhu legt het uit.

Wat is het voor instrument?

'Erhu. Het is een tweesnarig strijkinstrument. De naam van het instrument geeft aan dat het twee snaren heeft.'

Is het moeilijk om te leren?

'Ja. Vanaf vijfjarige leeftijd speel ik het instrument, omdat ik het leuk vond en nog steeds vind. Op zevenjarige leeftijd kreeg ik een docent die mij geleerd heeft om het beter te leren spelen. Het was niet makkelijk om in het begin te spelen. Het is anders dan andere instrumenten en best moeilijk om te leren als je het vergelijkt met een gitaar of piano. Als je de snaar of toets indrukt krijg je meteen een klank. Bij de Erhu gaat de strijkstok tussen de twee snaren door. Je moet op de juiste plek de snaren indrukken en met de strijkstok over de snaren bewegen. Dan krijg

“Het spelen van de Erhu betekent heel veel voor mij.”

je de juiste klank. Daarom is het best moeilijk.'

'Vanaf mijn zevende jaar begon ik serieus met spelen en het heeft twee jaar geduurd voordat ik makkelijk een lied kon spelen samen met een privé-docent. De Erhu ben ik altijd blijven spelen ook toen ik eenmaal op de universiteit zat. Via de colleges die ik toen volgde was er een speelgroep. Daar heb ik mij bij aangesloten en daarna ben ik verder gaan leren om goed te blijven spelen.'

'Het spelen van de Erhu bekent heel veel voor mij. Ik studeerde geneeskunde en naast mijn studie gaf de Erhu mij rust en maakte mij blij door het spelen. Ook later toen ik arts was in China en Nederland. Ik heb ooit in een orkest in China gespeeld. Het conservatorium, dat ook een orkest had,

kwam vaak naar mijn universiteit om op te treden. Ik vond het leuk en een mooie gelegenheid om te spelen. Zij vonden dat ik het goed deed en vervolgens kon ik één keer per maand meespelen met het orkest.

Waar is het instrument van gemaakt?

Van een bepaald soort rood hout van goede kwaliteit. Het is bedekt met slangen huid om het hout heen. Twee snaren naar boven en net als een gitaar met het indrukken krijg je een bepaalde klank en door de strijkstok te bewegen over de snaren ontstaat de klank die de muziek geeft.'

Ik zou het anderen aanraden om de Erhu te spelen. Ik ben op mijn vijfde jaar begonnen, omdat ik een leraar had tot mijn zevende jaar. Hierna kon ik redelijk spelen. Ik ben

blijven spelen en oefenen totdat ik er goed in was geworden. Om het instrument te bespelen heb je wel een aangeboren talent nodig. Zo moet je bijvoorbeeld een zuiver gehoor hebben om naar de klank te kunnen luisteren en een heldere geest om het te kunnen volgen. Je hand en vingers moeten er ook

geschikt voor zijn. Mijn handen zijn zeer geschikt om het instrument te bespelen. Spelen kan iedereen uiteraard, maar op een professionele manier is een ander verhaal, omdat je bepaalde eigenschappen moet hebben. Zelfs nu op mijn leeftijd speel ik nog steeds.'

Funda Başdoğan is geboren en opgegroeid in Rotterdam. Zij is al 20 jaar werkzaam in de wijk Delfshaven en praktijkhouder van huisartsenpraktijk Medisch Centrum Delfshaven.

Zij begon als waarnemer en werd na 2011 praktijkhouder. Met de specialisatie huisarts. Daarvoor was zij basisarts (dat is een arts die niet in opleiding is), in twee ziekenhuizen. Ruwaard van Putten in Spijkenisse en later op de afdeling chirurgie en tevens SEH-arts (spoedeisende hulp). Daarna maakte zij de overstap naar het Erasmus MC, waarvan één jaar als onderzoeker met een uiteindelijke publicatie. Het tweede jaar als arts op de gynaecologie-verloskundeafdeling. Vervolgens de overstap gemaakt naar de huisartsengeneeskunde. Voordat zij in opleiding kwam werkte ze een klein jaar als basisarts in een huisartsenpraktijk en volgde zij de opleiding huisartsengeneeskunde. Dat was in 1999. Sinds 2002 fulltime huisarts. Funda heeft zich weer geregistreerd voor de komende vijf jaar.

‘Eigenlijk wilde ik gynaecoloog worden, maar in die tijd was het moeilijk om in opleiding te komen. Daarna heb ik mijn man leren kennen. De combinatie gezinsleven en huisartsengeneeskunde was voor mij toch de beste keuze.’

“Ik vind mijn werk heel leuk en hoop dit tot aan mijn pensioen te blijven doen.”

‘Ik ben huisarts van woonzorgcentrum de Boomgaard sinds ik in 2011 de praktijk heb overgenomen van een gepensioneerde huisarts. Met het woonzorgcentrum had ik al eerder mee te maken toen ik als waarnemer werkte in een huisartsenpraktijk in Delfshaven. Deze huisarts had Chinese ouderen in haar praktijk. Daar is de interesse gegroeid

voor Chinese ouderen. De huisarts waar ik toen voor werkte kreeg woonzorgcentrum de Boomgaard aangeboden, maar dat werd haar teveel want zij had al Chinese ouderen in haar praktijk. Zij heeft toen gevraagd of ik het van haar wilde overnemen. Zodoende ben ik terechtgekomen in woonzorgcentrum de Boomgaard.’

'Sowieso ben ik betrokken bij ouderen. Ik merk dat de Chinese ouderen vaak in een geïsoleerde gemeenschap leven, die niet zo snel naar buiten komt. Dat wekte mijn interesse. Ik ben zelf van Turkse afkomst. Ik zie hoe verschillende culturen omgaan met ziekte en acceptatie van ziekte. Dat waren de culturele aspecten die mij nieuwsgierig maakten. Ik zag ook dat het omgaan met ziekte en de acceptatie anders is bij de verschillende culturen. Ook de betrokkenheid van kinderen en familie. De kinderen zijn bij elke cultuur betrokken, maar er zijn verschillen in de betrokkenheid. Ik merk bij de Turkse gemeenschap veel meer betrokkenheid. En de kinderen nemen dat weer van hun ouders over. In de Boomgaard zie ik dat de kinderen op afstand volgen, terwijl de zorgmedewerkers alles doen. Met de kinderen van de Chinese ouderen heb ik niet zo veel te maken. Ik ga een keer per twee weken op

visite, zodoende heb ik veel meer te maken met de zorgmedewerkers dan met de familie. Blijkbaar zijn dat afspraken die bij de Boomgaard gemaakt zijn. En dat gaat goed. De communicatie gaat via de zorgmedewerkers die zowel de Nederlandse als de Chinese taal spreken.

Als ik terugkijk naar het begin van mijn carrière als huisarts zie ik dat het in de praktijk drukker wordt. Mensen leven langer, blijven langer thuis wonen, ziektebeelden worden complexer en een toename van bureaucratie vanuit de zorgverzekeraar. De complexiteit van de zorg neemt toe. De huisarts legt veel meer huisbezoeken af. Als huisarts ben je een regie-arts van de hele zorgsituatie. Dat betekent dat je het centrum van de zorg bent, alles komt op jouw bord en je mag het of delegeren of zelf in de hand houden. Dat is een keuze die je maakt, maar het is veel

zorg en veel administratie. Tegenwoordig krijgen we ook veel letstelschadegevallen.'

'Ik zal even uitleggen hoe complex de zorg is. Een patiënt die langer leeft heeft ook een risico dat er meerdere ziektebeelden ontstaan. Die kans is groot en dat maakt de zorg van de patiënt ingewikkelder. Je moet rekening houden met ziektebeelden die elkaar kunnen beïnvloeden. Als je bijvoorbeeld een medicijn wilt geven kan dat een bijwerking geven op een ander ziektebeeld. Bijvoorbeeld je geeft Prednison aan een patiënt die suikerziekte heeft dan kan de bloedsuiker stijgen. Dat is patiëntgericht. Als je ouder wordt krijg je ook andere ziekten erbij, daar heb je een multidisciplinair team voor nodig om de patiënt goede zorg te kunnen verlenen. Bijvoorbeeld een fysiotherapeut, ergotherapeut, logopedist en een gespecialiseerd verpleegkundige. En dan zijn er Chinese ouderen die een hoge

zorgindicatie hebben waarbij ze intensieve zorg nodig hebben.

Ondanks dat de zorg ingewikkelder wordt, drukte toeneemt en de administratie veel wordt zijn er ook leuke dingen. 'Ik vind de patiëntencontacten heel leuk. Nu ik langer bij de Boomgaard betrokken ben, bouw ik een mooie vertrouwensband op. Het zorgt ervoor dat de contacten makkelijker worden, de culturele achtergronden zijn beter bekend. Echte patiëntencontacten zijn heel erg leuk. Ondanks dat sommige patiënten aan het dementeren zijn, maakt dat het contact niet minder. Hun liefde blijft. Ze zijn altijd heel blij als er een dokter langs komt. Bij de Chinese ouderen merk ik dat meer dan bij de andere culturele doelgroepen. Als je regelmatig daar bent en je even je gezicht laat zien, zijn ze heel erg blij. Ook al is er geen zorgvraag. Het belangrijkste is de warmte.

Ik ben heel blij met wat ik doe. De Chinese ouderen van de Boomgaard zijn echt mijn patiënten. Ik vind mijn werk heel leuk en hoop dit tot aan mijn pensioen te blijven doen.

In een multiculturele wijk als Delfshaven is respect zo belangrijk dat mensen zich één voelen met de wijk, met de huisartsenpraktijk en zich ook thuis voelen. Dat is een belangrijke benadering. Rekening houden met hun achtergrond. Dat hoeft niet speciaal cultureel te zijn maar ook de sociale aspecten. Dat is ook algemeen voor de huisartsengeneeskunde denk ik, maar ook de kwaliteit te garanderen. Daar gaan wij voor in onze praktijk. Dat geldt ook voor onze waarneemgroep van huisartsen. Dat wij allemaal gedreven zijn in de wijk was vorig jaar heel goed te zien met de voorlichting met betrekking tot corona en coronavaccins op de informatiemarkt in de wijk.'

In gesprek met Celine Wong. Zij is de dochter van mevrouw Wong die 82 jaar geleden in Kanton, China, werd geboren. Inmiddels woont haar moeder al 45 jaar in Nederland.

Wat vind je moeder fijn aan het wonen in de Boomgaard?

‘Mijn moeder is aan het dementeren. Zij weet zelf niet dat zij hier met allemaal anderen woont. Zij denkt nog vaak dat dit haar oude huis is. Sinds vorig jaar november woont zij in de Boomgaard. Ik heb haar pas geleden voor het eerst horen zeggen dat zij besepte dat zij hier woont. In een groep, want daarvoor dacht zij dat het haar oude huis was. Ze zegt nog steeds als ik wegga: doe je de beneden deur op slot. Ze heeft het besef niet. Ik merk ook dat haar geheugen achter-

uitgaat. Dat merkte ik onder andere toen ik samen met haar was en zij mij wel tien keer vroeg waar wij naar toe gingen.’

Hoe ga jij daarmee om?

Aan de ene kant vind ik het niet heel erg. Toen mijn vader net overleden was had zij heel veel verdriet. Nu, omdat zij vergeetachtig wordt, vraagt zij minder naar mijn vader. Soms heeft ze wel het besef dat hij is overleden. Als ik haar dingen over vroeger vraag, dan kan zij geen antwoord geven, maar voor haarzelf is het wellicht beter. Ik denk dat ze beter van het leven kan genieten, dan wanneer zij continu verdriet heeft.’

‘We zijn niet lang op zoek geweest om een woonzorgcentrum te vinden voor Chinese ouderen. Bij toeval kwam ik hier terecht,

omdat ik eigenlijk op zoek was naar een verpleeghuis voor mijn vader. Toen mijn vader overleed heeft mijn moeder nog even bij mij gelogeed, maar toen gaf zij aan dat zij weer naar huis wilde. Zij woonde in de buurt van het Hofplein en wilde met vrienden een kop koffiedrinken en wandelen. Ik heb haar toen een ketting gegeven met haar adres voor het geval zij zou verdwalen. Soms vergat ze haar ketting om te doen. Toen ben ik gaan nadenken wat verstandig is. Mijn huis is niet geschikt voor haar, omdat zij niet goed kan lopen. Toen heb ik overwogen om haar ergens anders te laten wonen. Ik heb contact gehad met CIZ en toevallig was er hier een plek vrij. Ik moest nog wel moeite doen met bellen en volhouden, zodat mijn moeder zo snel mogelijk opgenomen kon worden. Ik had het

geweest en weer naar huis ga. Ik denk dat het eerder aan mij ligt dan aan haar, want zij zegt niet dat ze eenzaam is. Soms is ze heel helder en twee minuten later weer niet. Ik weet dat ze hier in goede handen is. Ze is bij haar leeftijdsgenoten en kan leuke dingen doen. Vroeger toen zij nog werkte had zij geen activiteiten en deed ze niets anders dan werken. Dus nu kan ze kaarten of muziek luisteren. Ze doet nu eigenlijk dingen die zij wil. Ik vind het fijn dat er altijd iemand is om een oogje in het zeil te houden. Ik heb ook om een polsband gevraagd, dat wanneer er iets is zij snel hulp kan krijgen.

Wat zou jouw moeder nog graag willen. Wat is haar grote wens?

'Dat zou ik nu niet weten. Haar generatie is

"Ik weet dat ze hier in goede handen is."

er wel moeilijk mee. Aan de ene kant dacht ik, laat ik haar niet in de steek? Ze is wel in een groep, maar 's avonds is zij alleen. Bij mij was zij 's avonds met mijn man en mijn zoon. Maar ja, bij mij woonde ze in de woonkamer en dat ook was niet ideaal. Ik ben er nog steeds niet over uit. Voor wat betreft de zorg wel, omdat er 24 uur per dag iemand haar kan verzorgen. Als ik haar heb bezocht ga ik toch met een bezwaard hart weg, omdat ik denk dat ze eenzaam is. Aan de andere kant weet ze toch niet meer dat ik op bezoek ben

anders. Mijn moeder heeft nooit gezegd wat haar grootste wens is. Zij cijferde zichzelf altijd weg. Dus ik weet niet of zij een wens heeft. Wat ik wel weet is, voordat mijn vader overleed en zij nog niet aan het dementeren was, zij graag naar China wilde. Familie bezoeken die nog over zijn en daar een paar maanden blijven. Ik moet eigenlijk zeggen dat dat haar laatste wens is.

Hoelang mag ze nog onder ons blijven? Ik probeer er zo min mogelijk aan te denken. Ik wil mijn moeder zo lang mogelijk bij mij houden.'

Wist
u dat...?

Informatie over MOB kunt u ook vinden op de website en diverse social media.

Op www.mob.nu vindt u onze website.

Op facebook en instagram kunt u ons volgen op
<https://www.facebook.com/MOBrotterdam>
https://www.instagram.com/mob_rdam/

De Boekenrode

Woonzorgcentrum de Boekenrode staat midden in de groene omgeving van de woonwijk Zuidwijk. De bewoners van de Boekenrode hebben verschillende culturele achtergronden. Wij geven gehoor aan de religieuze behoeften of levensovertuigingen.

Dagbeleving: dagelijks van 10.30 – 14.00 uur.
Koffietijd: 's middag tussen 15.00 – 16.00 uur.
Gezamenlijk avondeten van 16.00 – 19.00 uur.

We hebben 'maatjes' (vrijwilligers) die met onze cliënten naar buiten gaan om bijvoorbeeld een wandeling te maken. Begeleiding om cliënten en mantelzorgers te ondersteunen en een luisterend oor te bieden.

Onze zorgtijd is van 07.00 – 11.00 uur. Dit is ook de piektijd van de zorg.
Heeft u vragen? U kunt contact opnemen met de locatiemanager. Lorien Firma 010 - 476 08 18.

Wilt u de sfeer proeven?
En kennismaken met enkele bewoners en medewerkers?
Scan de QR code en bekijk het filmpje
voor een korte rondleiding in de Boekenrode

Telefoon 010 - 476 08 18
E-mail: info@mob.nu

Vrijwilliger. Van betekenis zijn voor een ander.

Onze organisatie kan niet zonder vrijwilligers. Als vrijwilliger van onze zorgorganisatie wil je graag iets betekenen voor de maatschappij. Daarom willen wij dat je met veel plezier bij ons aan de slag gaat. Een enthousiast team geeft je goede begeleiding. Je krijgt uiteraard een reiskostenvergoeding en een aanvullende (WA-) verzekering. Daarnaast bieden wij diverse opleidingsmogelijkheden, trainingen en cursussen en organiseren wij speciaal voor jou diverse gezellige bijeenkomsten.

Wat voor vrijwilligers zoeken wij?

Je hebt als vrijwilliger affiniteit met de doelgroep en biedt graag een luisterend oor. Je gaat respectvol om met de cliënten en neemt hun privacy in acht. Je houdt van sociaal contact en kan goed in teamverband werken. Blijf je liever wat op de achtergrond? Ook dan kun je vrijwilliger worden. Bijvoorbeeld door te helpen in de keuken of bij de cate-

ring. Kortom, de mogelijkheden zijn eindeloos.

Wat voor vrijwilligerswerk bieden wij?

Onze organisatie heeft doorlopend diverse mogelijkheden voor het doen van vrijwilligerswerk. Zo kun je bijvoorbeeld denken aan het ondersteunen van cliënten in de thuissituatie. Hierbij kun je onder andere denken aan helpen bij de administratie, dagbesteding of boodschappen. Ook kun je hulp bieden bij de cliëntensprekken door brieven te lezen en formulieren in te vullen voor cliënten. Ook kun je ondersteunen bij het organiseren van verschillende evenementen. Kortom de mogelijkheden zijn heel divers.

Hoe word je vrijwilliger?

Ben je geïnteresseerd of heb je vragen? Neem contact op via 010-476 08 18. Onze balie-medewerker brengt je dan in contact met de vrijwilligerscoördinator.

Op negenjarige leeftijd kwam Ibrahim Spalburg (74) vanuit Suriname naar Nederland. Hij werd door zijn ouders naar zijn oom en tante gestuurd die geen kinderen hadden. In die tijd was het zo dat als oom en tante geen kind hadden, dat er dan gezorgd werd voor een kind uit een talrijk gezin. De bedoeling was om het kind een betere toekomst te geven. Dat is bij Ibrahim helemaal gelukt, want hij heeft heel veel gedaan en niet alleen voor de moslimgemeenschap. Dat is positief. Aan de andere kant is de tijd die hij met zijn ouders door heeft gebracht vrij kort geweest. De familiebanden zijn later weer beter geworden.

Ibrahim is zeer actief geweest in zijn werkende leven en daarbuiten. "Ik ben altijd bezig

geweest. Ik kon niet stilzitten. Op mijn zeventiende ben ik gaan werken als calculator bij een bedrijf in Amsterdam. En op mijn driëntwintigste ben ik begonnen met werken als boekhouder bij een scheepswerf. Op de werf kwam ik in contact met de arbeidsmigranten die tegen zaken aanliepen op de werkvloer, vanwege hun culturele achtergrond. We hebben het dan over de 70'er jaren. Er waren geen organisaties waar deze arbeiders terecht konden met hun vragen. Ik ben in contact gekomen met de gemeente Rotterdam en ik werd gevraagd om als beleidsmedewerker te werken bij de afdeling Bureau Migranten. Op deze manier kon er

gewerkt worden om onder andere moskeeen op te richten en andere culturele activiteiten te ontwikkelen voor deze doelgroep. Dit heeft geleid tot de oprichting van SPIOR (Stichting Platform Islamitische Organisaties Rijnmond). In het begin heb ik me daar ingezet als coördinator.

Toen diende een andere uitdaging zich aan, namelijk om een opleiding op te zetten tot geestelijk verzorger/godsdienstdocent aan de hogeschool van Amsterdam. Ik ben daar aan de slag gegaan en heb daar ook lessen gegeven en studenten begeleid. Ik heb dit als heel leuk ervaren. We hebben veel dingen gedaan door uitwisselingsprogramma's door

middel van studententrips. Hierdoor heb ik veel gereisd naar onder andere Marokko, Spanje en Turkije zowel zakelijk als privé. Ik heb dat met veel plezier gedaan.

Na een tijd ben ik teruggegaan naar Rotterdam bij de gemeente. Eerst als gedetacheerd beleidsmedewerker en later als directeur van SPIOR (Stichting Platform Islamitische Organisaties Rotterdam). Je kunt het zien als een verlengstuk van Bureau Migranten. Ik ben verder gegaan waar ik, voordat ik naar Amsterdam ging, was gebleven. Het heeft de moslims in Rotterdam enorm geholpen en laten zien dat zij in staat zijn om iets voor zichzelf op te richten. Het was niet alleen voor Turken en Marokkanen, maar voor alle moslims. Het samenwerken met moslims heeft als voorbeeld gediend voor andere plaatsen in Nederland. SPIOR was het eerste platform voor moslims door moslims, wat zich inzette voor de belangen van de islamitische gemeenschap in Nederland. Een voorbeeld voor veel andere moskeeën ook in Europa. Hoe ga je om met minderheden? We deden ook aan kennisoverdracht, want dat was niet in elke Europese stad doordacht. Ze hadden een goed voorbeeld hoe het in Nederland eraan toe ging. Zodoende waren er ook uitwisselingsprogramma's en ben ik naar bijvoorbeeld Duitsland en Engeland gegaan om te kijken wat we eventueel konden overnemen en uitdragen en dat ook toe te passen.

Voor de gemeente Rotterdam was de stichting ook prettig vanwege de transparantie. Zo konden zij het overzicht houden en kijken hoe de islamitische gemeenschap beter te kunnen bereiken. Rotterdam heeft aan de wieg gestaan om dit op te zetten.

Na mijn pensioen ben ik nog doorgegaan met werken. Tot vorig jaar gaf ik les op een Islamitische basisschool als ZZP'er en daarnaast deed ik vertaalwerk vanuit mijn eigen bv. Ik vertaalde boeken vanuit het Arabisch en Engels naar het Nederlands. Ik ben ook vaak ingehuurd als gastspreker bij diverse organisaties. De afgelopen tien jaar heb ik heen en weer gependeld tussen Indonesië en Nederland. Vanwege mijn eigen vertaalbureau kon ik mijn werk blijven doen en samen met mijn vrouw in Indonesië blijven wonen en regelmatig terugkeren naar Nederland.

Tijdens het interview werd de heer Spalburg gebeld door zijn huidige Indonesische vrouw. Het gesprek verliep in vloeiend Indonesisch. Door het huwelijk met zijn inmiddels overleden eerste vrouw, ook uit Indonesië, heeft hij de taal leren spreken. 'Ik ben jong getrouwd. Op mijn achttiende trouwde ik mijn eerste vrouw. Van haar familie heb ik Indonesisch leren spreken. Ook spreek ik nog steeds Surinaams, dat zal ik nooit vergeten. De vader van mijn vrouw was KNIL soldaat. Ze leefden in barakken in het Friese Balk. Toen ik mijn eerste vrouw in Amsterdam ontmoette moest ik, om met haar te zijn, naar Friesland. Ik ben daar gebleven en heb zodoende de taal geleerd. Arabisch heb ik ook leren spreken omdat dit een belangrijke taal is voor moslims. Zo is het mogelijk om nog beter te begrijpen wat er in de Koran staat. Mijn vrouw, ik en onze vier kinderen hebben drie jaar in Saoedi Arabië in een buitenwijk van de heilige plaats Mekka gewoond. Door mijn werk bij de gemeente Rotterdam kreeg ik de mogelijkheid om ook de taal te gaan studeren in Saoedi Arabië. Ik heb daar een universitaire studie Arabisch afgerond in woord

“Ik probeer altijd het positieve eruit te halen... .”

én geschrift. Het leukste aan die tijd was dat het heel gemoedelijk en rustig was dat vond ik heel prettig. Ja, je kon nog overal naartoe zonder enig gedoe.

Behalve werk was er uiteraard ook tijd voor ontspanning. "Ik deed graag aan voetballen. In ben in Amsterdam opgegroeid dus dan ben je eigenlijk automatisch Ajacied. In Amsterdam heb ik gevoetbald bij Real Sranang, een Surinaamse voetbalclub. Zo was bijvoorbeeld de vader van Frank Rijkaard mijn trainer. Verder ben ik een jazzliefhebber en houd ik bijvoorbeeld van de muziek van Miles Davis. In mijn tienerjaren was ik vaak te vinden in de jazzscene. Het was erg gezellig en prettig. Nu is het heel anders, ik mis het wel. Dat is wel jammer. Ik heb wel hele mooie herinneringen waar ik aan terug kan denken.

Door twee keer te zijn getroffen door een hersenbloeding moest Ibrahim een tijdje revalideren in een revalidatiecentrum. Nadat hij op eigen kracht weer enigszins zelf

kan functioneren woont hij nu ongeveer vijf maanden in de Boekenrode.

"Ik vind het wel fijn wonen in de Boekenrode. Het gaat rustig aan. Ik voel mij er op mijn gemak. Mijn herstel gaat langzaam. Het zal een paar jaartjes duren voordat ik weer helemaal de oude ben. Ik heb wel het idee dat het beter wordt. Ik vind het fijn om in Nederland te zijn bij mijn kinderen, kleinkinderen en achterkleinkind. Ze zijn allemaal in Nederland, dus ik kan ze regelmatig zien."

Ik heb veel meegemaakt in mijn loopbaan. Sommige dingen waren niet leuk. Ik probeer altijd het positieve eruit te halen en zoveel mogelijk de positieve kanten ervan te bekijken. Over het algemeen zijn er gewoon leuke dingen gebeurd. Ik stond altijd wel achter wat ik deed. Ik kan wel zeggen dat ik over het algemeen goed en naar tevredenheid heb gewerkt en alles eruit heb gehaald wat ik kon doen.

"Bij ons is het ondenkbaar om onze vader aan zijn lot over te laten."

Tijdens het interview was zijn zoon Abdul Hamid aanwezig. Hij vertelt over de zorg van zijn vader.

“Mijn vader heeft ook nog een tijdje bij mij en mijn zus gewoond, maar omdat ik werk en mijn vrouw ook, is het beter dat hij 24-uurszorg krijgt. Uiteraard hebben we hem liever in huis, maar dat is niet verantwoord. In het weekend nemen we hem mee, of haal ik hem op voor fysiotherapie. We zorgen allemaal voor hem. Soms de een iets meer dan de ander, maar dat ligt aan hoe druk we het hebben. Mijn oudste zus heeft heel veel gedaan. Er moest veel administratie gere-

geld worden ook qua financiën. Het is wel de bedoeling dat mijn vader langzaamaan weer zelf de regie terugneemt. In het begin was het niet haalbaar voor hem om zelf zaken te doen. Wij zijn altijd gewend om hem om de zoveel tijd in huis te hebben als hij in Nederland was. Sowieso was hij bij mij of mijn zus. We weten eigenlijk niet beter. Dus voor mij en ik kan zeggen ons, is het heel normaal om voor onze vader te zorgen. Daarom noem ik het geen mantelzorg maar natuurlijke zorg. Bij ons is het ondenkbaar om onze vader aan zijn lot over te laten. Ik kan dat absoluut niet over mijn hart verkrijgen.

Een puzzel voor u!

P	R	U	U	V	P	M	A	K	N	B	W
A	K	D	V	E	T	S	Z	V	O	A	O
N	Z	L	L	U	E	L	L	S	T	R	N
E	L	E	I	B	U	I	T	E	N	B	K
I	O	N	E	R	N	P	R	Z	I	E	A
T	S	O	G	D	B	P	W	S	M	C	M
N	A	Z	E	T	I	E	M	L	D	U	P
A	R	R	R	S	M	R	N	R	A	E	E
K	A	A	T	M	A	S	A	N	B	B	R
A	P	O	E	W	G	R	A	S	O	L	E
V	O	N	E	L	E	D	N	A	W	Z	N
L	L	E	E	T	S	A	K	D	N	A	Z

BADMINTON
BAL
BARBECUE
BOS
BUITEN
GRAS
KAMPEREN
KAMPVUUR
PARASOL
SLIPPERS
TUIN

VAKANTIE
VLIEGER
VLINDER
WANDELEN
WARM
WATERPISTOOL
ZANDKASTEEL
ZEE
ZON
ZONNEBRIL
ZWEMMEN

Oplossing

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Petra van der Marel (49) is moeder van drie kinderen. Haar functie is verzorgende IG en praktijkopleider van het Skillslab. Tevens volgt zij momenteel de opleiding voor verpleegkundige niveau 4.

Petra begon dertig jaar geleden met het werken in de zorg bij Internos Thuiszorg.

‘Toen ik negentien was, wist ik al dat ik in de zorg wilde werken. Het ondersteunen van mijn oma tijdens het ziekteproces van mijn opa heeft mij er toe doen besluiten. Mijn opa kreeg een hersenbloeding, waardoor hij niet meer zelfstandig kon functioneren. Het was intens, maar heel mooi om zowel mijn oma als mijn opa bij te kunnen staan en aan die behoeften te kunnen vol-

“Toen ik negentien was, wist ik al dat ik in de zorg wilde werken”

doen die zij op dat moment nodig hadden.' Hoe het allemaal begon. 'Ik zag een advertentie in de krant staan waar gevraagd werd naar een huishoudelijk medewerker en daarop heb ik gesolliciteerd. Dat heb ik vier jaar gedaan.'

Na deze start deed zij ervaring op in allerlei takken van de zorg. Zo werkte zij in een hospice, de thuiszorg, deed huishoudelijk werk, een verpleeghuis, ambulante diensten en werkte zij met autisten.

Petra heeft in al die jaren veel meegemaakt en sommige dingen zijn haar bijgebleven. Zo kan zij zich de nachtdiensten nog goed voor de geest halen. 'Ik draaide nachtdienst en had de terminale zorg voor een meisje van zeven jaar die aan AIDS leed. Door toedoen van haar vader, die besmet was met AIDS, had zij deze ziekte opgelopen. Ik heb haar een paar maanden verzorgd en zodoende ook een band met haar opgebouwd. Op een gegeven moment moest ik haar vernevelen. Ik wist niet precies hoe het moest, maar heb het wel gedaan. Eigenlijk had ik daar een opleiding voor nodig, maar in die tijd kon dat allemaal. Het meisje keek erg uit naar Sinterklaas, maar overleed op vijf december. Ik was toen net twintig. Het heeft mij wel aangegrepen, het heeft indruk gemaakt. Toen dacht ik, ik geloof dat ik dit werk maar moet gaan doen. Ik heb daarna een cursus palliatieve zorg gevolgd en daar verdieping in gedaan.'

Petra is nog lang niet uitgeleerd. Momenteel is zij bezig met de opleiding verpleegkundige niveau 4. Per 1 december 2021 is zij vast in dienst bij MOB Rotterdam de Boekenrode. 'Ik heb het naar mijn zin op het werk. Het werk is gevarieerd en werk ik met ouderen van verschillende culturen. Wat het werk leuk maakt? Geen dag is hetzelfde. Ik heb te maken met nieuwe cliënten, verpleegkundige processen, EVV-schap (Eerst Verantwoordelijk Verzorgende, een coördinerende functie met verschillende taken en verantwoordelijkheden). Ook het ondersteunen van elkaar, zeker in de piektijd van 07.00 – 10.00 uur.

Het is hard werken, maar wel leuk. Het begeleiden van cliënten, echte aandacht geven, luisteren naar de cliënten, voorzien in de behoeften. Cliënten reageren daar positief op. Tijdens de drukke werkzaamheden gebeurt het wel eens dat ik tien minuten met een cliënt spreek. Het is niets bijzonders, maar de cliënten zijn er heel blij mee, daar hebben ze veel aan. Door indicatiestelling ontstaat veel tijdsdruk.'

'Het totaalplaatje van de Boekenrode is de sfeer, het palet van verschillende culturen, elkaar ondersteunen waar nodig, elkaar echt zien. Er heerst een goede sfeer en men is hartelijk naar elkaar. Bovendien is Lorien Firma een goede teamleider. Zij luistert actief en zij doet wat ze zegt. Er zijn twee mannelijke collega's en de rest is vrouw. Omdat er veel verschillende culturen zijn is de taal soms een barrière, maar met handen en voeten kom je heel ver. Ik kom er altijd wel uit. En ja, ik ben ook praktijkopleider voor stagiairs van de Beroeps Opleidende Leerweg (BOL) en Beroeps Begeleidende Leerweg (BBL) opleiding. Ik zie het als mijn rol om de studenten enthousiast te houden. Zij komen van Zadkine en het Albeda College. Ik maak ze wegwijs, voer gesprekken, daarmee help ik ze in het studieproces. Ik houd korte lijnen met de school en dat werkt prettig. Soms zie ik dat ze geschikt zijn, maar niet in de zorg verder willen. Zo had ik een meisje, pittige en snelle dame. Nadat ik een gesprek met haar had gevoerd bleek dat haar oma wilde dat zij dokter moest worden. Maar zij wilde in racewagens rijden. Ik heb tegen haar gezegd: meid je moet je hart volgen. Ik motiveer mijn stagiairs graag en maak duidelijk hoe hard ze nodig zijn. Stagiairs kunnen ook helpen met kleinere dingen bijvoorbeeld het haar vlechten van cliënten. Ik geef graag een compliment als ik zie dat er potentie is en zij hun best doen. Ik kijk verder dan alleen de taken die zij uit moeten voeren. Ik geef ze graag een warm gevoel, omdat het kostbaar werk is wat ze doen. Je bent niet alléén maar stagiair. Maak er iets moois van!'

“Wij zijn heel open naar elkaar, zodat de cliënt de beste zorg kan krijgen”

Jolijne en Annerieke zijn werkzaam bij Cure+ een grote en brede eerstelijns praktijk van fysio-, ergo- en oefentherapie in de regio Rijnmond.

Jolijne: ‘Onze visie is dat we elkaar versterken. We zijn ook met meerdere disciplines, omdat iedereen goed is in zijn of haar eigen vakgebied. Het voordeel is dat er snel geschakeld en overlegd kan worden. We zijn heel open naar elkaar, zodat de cliënt de beste zorg kan krijgen.’

Jolijne is vijf en een half jaar ergotherapeut. Zij is er vanaf het begin bij betrokken geweest om de ergo- en fysiotherapie te coördineren in de Boekenrode.

Annerieke is vijf jaar fysiotherapeut, waarvan drie jaar werkzaam in Rotterdam. Drie en een half jaar geleden begon zij met haar masteropleiding voor geriatrie fysiotherapie en hoopt in juni klaar te zijn. Momenteel is zij bezig met haar afstudeeronderzoek.

Vanwaar de interesse voor geriatrie?

Annerieke: 'Mijn interesse voor geriatrie kwam voort uit stages en omdat de doelgroep gewoon leuk is. Oudere mensen hebben al een heel leven achter de rug, dat delen ze en daar kan ik heel veel van leren. Bovendien is het heel dankbaar werk. Soms kunnen kleine dingen mensen heel blij maken en soms kan iets kleins ook tot grote positieve mogelijkheden leiden.'

Zijn er bepaalde klachten die cultuur gerelateerd zijn?

Annerieke: 'Überhaupt heb je in Rotterdam veel culturen waar je soms moet schakelen. Wat ik merk is dat de perceptie anders is en hoe er mee omgegaan wordt in het gezin. Waar bij de Nederlandse cultuur veel wordt uitbesteed aan zorgverleners, is dat bijvoorbeeld in Turkse gezinnen zij het juist in familiäre sfeer willen houden. Alle zonen en dochters gaan zelf aan de slag voor hun ouders. Dus soms is het wel even zoeken om de juiste oplossing te vinden die vanuit beide culturen het beste is. Dat is wel een uitdaging. Wat ik schrijnend vind, is dat wanneer de mensen de Nederlandse taal niet goed beheersen of de wegen niet kennen, veel minder voor ze gedaan wordt. Dat kan soms sneu zijn.'

Hoe werken jullie samen?

'Wij krijgen van de maatschappelijk werker een bericht over een bepaalde cliënt. Afhankelijk van hoe die persoon zich kan redden, qua taal en zorg, gaan we samen of apart

van elkaar langs bij deze cliënt. Vaak gaan we samen langs om met de cliënt te kijken wat nog trainbaar is en wat aangevuld moet worden met hulpmiddelen. We overleggen dan wat er gedaan moet worden.

Annerieke: Ik ben wekelijks aanwezig op de Boekenrode en wat hier fijn is, dat we een korte rapportage maken in Nedap, zodat de zorg ook weet wat wij gedaan hebben. Het teruglezen van rapportages kan ook heel nuttig zijn, omdat lang niet iedereen kan vertellen wat er met hem of haar gebeurd is. Handig om extra informatie te hebben.'

Jolijne, waar kijk jij naar als je bij mensen thuis komt?

'Ik ga gelijk met mensen in gesprek. Hoe ziet de dag eruit en welke obstakels komt diegene tegen. Dan observeer ik en kijk ik of de woning veilig en handig is ingericht. Zo had ik bij voorbeeld een cliënt die het heel eng vond om in de transferlift te gaan. Een andere keer was er iemand die geen goede spullen had. Voor haar omvang had zij geen goed bed. Bij doorvragen bleek dat zij het best lastig vond in het krappe bed. Vervolgens heb ik geïnformeerd en de situatie uitgelegd. Het bleek dat zij een ander bed moest hebben. Een intakegesprek duurt minstens één uur, maar dan heb ik alles uitgevraagd en heb ik een compleet beeld.

Mensen zeggen vaak dat ze dingen op een bepaalde manier doen, maar als ik dan observeer doen ze het totaal anders. Dat is dan wel grappig om te zien. Soms beseffen mensen het niet. Met handtherapie doe ik op het ogenblik niet veel, omdat er geen mensen zijn die daarvoor in aanmerking komen.'

Annerieke: 'Handtherapie heeft enigszins een overlap met fysiotherapie.'

Jolijne: 'Wij maken vaak ook de middelen zelf die mensen nodig hebben om te revalideren. Zoals bijvoorbeeld een spalk. We kunnen de middelen maken en mensen kunnen het ook eerst uitproberen voordat iets besteld wordt. Soms denken mensen dat een grote spalk goed is, dat maken we dan, maar achteraf blijkt dat een kussentje toch prettiger is. Als

het ingewikkelde middelen zijn dan bestellen we die bij de instrumentenmaker.'

Wat vind jij leuk aan ergotherapie?

'Ik vind het leuk om een groot verschil te maken met kleine dingen. Ook het samenwerken met de cliënt. Dan kijken hoe doet u het nu, waar gaat het verkeerd? Ik geef aan dat cliënten het ook anders kunnen doen. Waarom doet u het altijd 's ochtends en niet 's middags, want dan bent u minder moe of duizelig. Dat soort dingen kunnen het verschil maken.'

Annerieke: 'Waar ik ook de hulp inroep van ergotherapie, is als het gaat om energiemangement. Mensen zijn geneigd om de hele dag in bed te gaan liggen, waardoor ze de activiteit/spieractiviteit missen. Dan kan het zijn dat mensen zich dan de hele dag moe voelen. Wat we dan doen is een dagschema maken met zitten en liggen.'

De fysiotherapeut helpt de cliënt met het trainen. Dus hoe kom je zelf beter uit de stoel.

De ergotherapeut kijkt meer naar alle externe factoren. Dus hoe is de huisvesting, hoe is de stoel etc.

Jolijne: 'Zodat mensen een soort doel krijgen. Dat is vaak een uitdaging. Als je geen doel hebt om je bed uit te komen, dan word je lusteloos moe.'

Annerieke: 'Sommige mensen voelen zich in hun beleving moe. Dan geef ik aan om eerst te beginnen met een uurtje zitten en daarna weer liggen, zodat we dat steeds verder kunnen uitbreiden. Als je gaat liggen en je hebt echt wat gedaan, dan geeft dat een ander gevoel.'

Wat is er nog meer leuk aan het werken met ouderen?

Annerieke: 'Heel veel van de werkzaamheden zijn aan huis. Hier in de wijk. Als je bij iemand

thuis komt, dan leer je iemand op een heel andere manier kennen dan wanneer ze naar de praktijk komen. Ik zie hoe iemand woont en kom in hun veilige omgeving. Ik merk dat mensen zich op hun gemak voelen. Zij kennen de plek en je weet automatisch veel meer over iemand door alleen te kijken hoe ze wonen. Op deze manier krijg ik een kijkje in de cultuur waarin zij wonen. Soms is het schrijnend, maar soms ook heel bijzonder, want ondanks dat alles ben je hier nog gewoon. En een stukje gastvrijheid. Er is hier ook een cliënt en bij hem kom ik niet weg zonder iets van eten of drinken mee te krijgen. Lachend: 'Hij heeft het zelfs een keer in mijn tas gestopt zonder dat ik het door had.

Maar dat is het tonen van zijn dankbaarheid. Dat vind ik bijzonder en dat is wat extra is als je bij de mensen thuis komt.'

Waar gaan jullie van stralen als jullie aan het werk zijn?

Annerieke: 'Ik heb een hele specifieke situatie. Ik ben voor mijn afstudeeronderzoek bezig met het balanstesten bij mensen die een beroerte hebben gehad. Met een Kinect camera van XBOX die beweegkracht analyseert. De mensen zien zichzelf als een groen poppetje. Als ze bewegen, dan gaat het poppetje ook bewegen. Met deze man krijg ik moeilijk contact, omdat hij alleen Frans spreekt en ik niet. En dat is lastig. Toen legde ik hem uit: zie je dat poppetje dat ben jij. En hij bewoog en het poppetje bewoog. Hij begon heel erg te glimlachen. Hij vond het prachtig. Dan denk ik, zulk soort momenten maken mijn dag. Of als ik met iemand een doorbraak heb. Ik had iemand die een half jaar niet had gelopen en toch weer een paar stappen had gezet. Dat is toch weer bijzonder als je dat weer voor elkaar krijgt.'

Jolijne: Dat iemand weer een beetje zelfstandig wordt. Iemand die bijvoorbeeld een

beroerte heeft gehad of de immobiliteit is er langzaam ingeslopen. Die persoon weer mobiel en zelfstandiger maken. Bij mij duren de trajecten minder lang. Zodra het doel behaald is dan houdt het op.'

Annerieke: 'Dat mensen weer hun waardigheid terug kunnen krijgen. Het is natuurlijk anders wanneer mensen zelf naar buiten kunnen of dat ze in een rolstoel geduwd worden.'

Wat leren jullie het meest van het vak?

Jolijne: 'Ik leer het meest van de mensen zelf. Op de opleiding leer je standaard bepaalde dingen, maar kom je in de praktijk, dan merk je dat het voor mensen zo verschillend is. Mensen verzinnen allerlei manier met alle hulp van huis-tuin-en-keukenmiddelen. Daar leer ik ook weer van. Dat kan ik ook weer doorgeven aan mijn collega's en cliënten.'

Annerieke: 'Iedereen is anders en iedereen heeft een andere aanpak nodig. Je leert heel creatief te zijn. Ik vind het ook bijzonder dat ik veel leer van andere culturen. Levenservaring. Dat is voor mijzelf als mens een verrijking.' Soms leer je dat jou manier niet de beste is zegt zij lachend.

Lieve cliënten,

Voor de cliënten die ons nog niet kennen stellen wij ons graag aan u voor.

Wij zijn:

- Jan van Baren (voorzitter)
- Mohamed El Wakidi (vice-voorzitter)
- Arnold Gortzak
- Anky Romeijnders
- Jacqueline van den Bergh
- Marion Landman
- Suk Ying Lui
- Dennis Fernald
- Ellen Willemsen

Sinds 1 januari 2021 is er één cliëntenraad voor alle cliënten van MOB en Internos. Wij hopen u op deze manier nog beter van dienst te kunnen zijn. Wij hebben verschillende achtergronden. Zo zitten er in onze cliëntenraad onder andere mantelzorgers, oud zorgmedewerkers en cliënten.

Wij komen op voor uw belangen als cliënt of die van uw dierbare ongeacht uw nationaliteit.

Graag luisteren wij naar uw ervaringen en ideeën.

De cliëntenraad is er voor u!

Om nog beter met u in contact te komen en u langer te ontmoeten proberen we één keer per jaar een cliëntendag te organiseren.

Helaas hebben we, vanwege corona, al ruim twee jaar niets voor u kunnen organiseren. Dat vinden wij erg jammer. We zijn druk bezig om er in 2023 voor u weer een mooi feestje van te maken. Wanneer dat is, zullen wij u ruim van tevoren laten weten.

Koffie-inloop

We hopen u ook snel te ontmoeten bij een koffie-inloop met de cliëntenraad.

Onder het genot van een lekker kopje koffie of thee kunt u leden van de cliëntenraad ontmoeten en gezellig bijpraten. De koffie-inloop is gratis en u hoeft zich niet aan te melden.

Wanneer en hoe het plaatsvindt kunt u via de website van zowel MOB als Internos lezen. Ook zal het op de locaties aangegeven worden. We proberen minimaal twee keer per jaar een koffie-inloop te organiseren per locatie.

Kunt u niet wachten om uw ideeën te delen?

Neem dan contact met ons op door een e-mail te sturen naar:

crmobinternos@mob.nu

of als u liever persoonlijk contact wilt kunt u ook bellen naar de Internos zorglijn 078-6483838 en vraag of u doorverbonden kan worden met één van de leden van de cliëntenraad.

Luisterlijn

Medewerkers van MOB/Internos doen hun uiterste best u of uw dierbare alle zorg en aandacht te geven die nodig is. Soms kan dat helaas niet altijd genoeg zijn.

Zo nu en dan heeft u of uw dierbare behoefte aan een praatje of een luisterend oor. Dan kan het zijn dat er niemand is die tijd voor u heeft of in de buurt is om langs te komen.

Het kan ook zijn dat u of uw dierbare 's avonds behoefte heeft om met iemand te praten. Gewoon om niet alleen te zijn of als u niet kan slapen. U kunt dan bellen met de luisterlijn 088-0767000.

Deze is 24 uur per dag en zeven dagen per week bereikbaar.

Ook kunt u de website van de luisterlijn bezoeken www.deluisterlijn.nl. Het is ook mogelijk om te chatten.

Probeer het gerust eens uit als u een praatje met iemand wilt maken als wij of uw dierbaren er niet voor u kunnen zijn.

Hartelijke groet namens de cliëntenraad,

Marion Landman

Beyt Essalam

Beyt Essalam is nu nog gevestigd in het gebouw van de Boekenrode. Eind 2022 verhuizen zij naar de nieuwe locatie aan de Pleinweg. Momenteel is men druk bezig met de bouw. Het nieuwe gebouw heeft 24 appartementen van circa 35m² tot circa 40m² verdeeld over vier etages. Zowel echtparen als alleenstaanden kunnen er wonen. Voor meer informatie en een filmpje over Beyt Essalam kunt u de website bekijken <https://mob.nu/beyt-essalam>. Wilt u op de hoogte blijven van de verbouwing? Volg ons dan op facebook of instagram.

Zorgtijd van 07.00 – 11.00 uur.

Koffie- en theemomenten:

van 10.00 – 11.00 uur en 15.00 – 16.00 uur.

Dagbeleving dagelijks: 10.00 – 14.00 uur.

Ma-, di- en woensdagochtend wandelen met de wandelclub.

Ma-, di- en woensdagmiddag vóór het koffie- en theemoment lezen van de Koran in groepsverband.

Donder-, en vrijdagochtend is crea-ochtend.

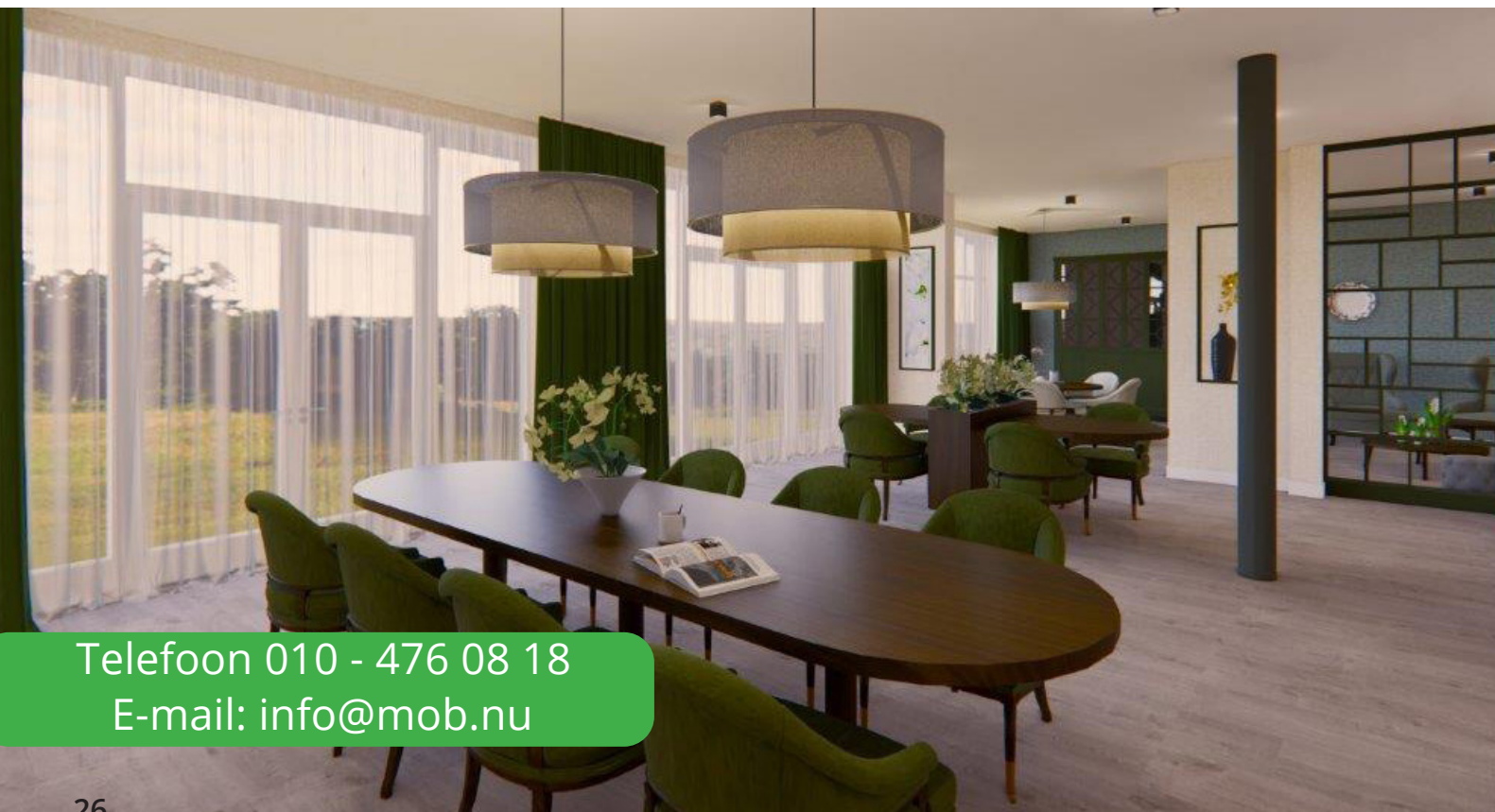
Voornamelijk seizoensgerichte activiteiten.

Donder-, en vrijdagmiddag een op een momenten samen met vrijwilligers.

In groepsverband luisteren en/of kijken naar (klassieke) muziek en culinaire programma's. Of dansen op muziek.

Heeft u vragen? U kunt contact opnemen met de locatiemanager. Hakima Abraymi 010 - 476 08 18.

De aangeboden activiteiten kunnen zowel individueel als in groepsverband gedaan worden.

Telefoon 010 - 476 08 18

E-mail: info@mob.nu

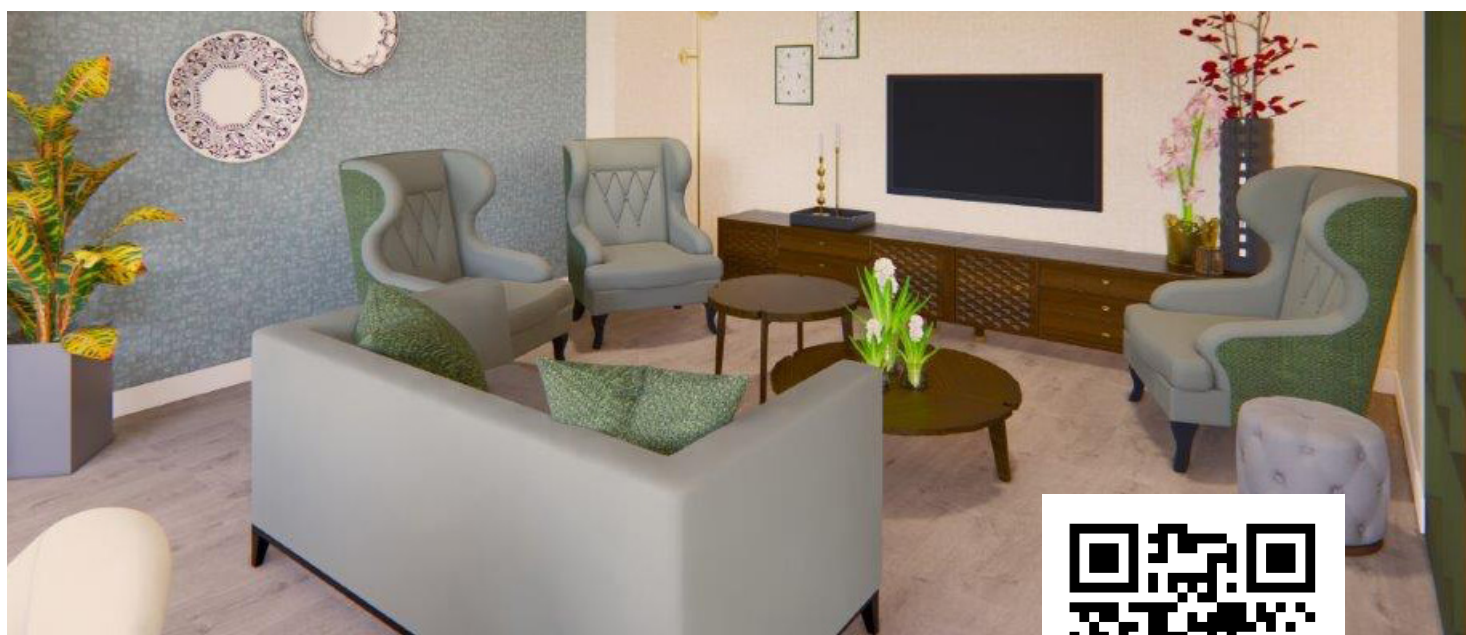
Nieuw gebouw voor Beyt Essalam

Het nieuwe gebouw van Beyt Essalam ligt aan de Pleinweg in Rotterdam-Zuid. Alle appartementen hebben een keukenblok, woon-slaapkamer, badkamer met douche en toilet.

Het appartement kan de bewoner naar eigen smaak inrichten. Dat geldt niet voor de vloer, want die krijgt overal dezelfde kleur en wordt standaard gelegd. Op de begane grond is de gezamenlijke woonkamer met open keuken.

De gebedsruimte is in het souterrain. Iedere etage heeft een eigen herkenbaarheid en sfeer. De kleuren zijn afgeleid van jasmijn, de tulp, saffraan, de vijg en de olijf. Bovendien is er een gezamenlijke binnentuin waar u een wandeling kunt maken.

Heeft u interesse? U kunt contact opnemen met de locatiemanager Hakima Abaymi via 010 - 476 08 18.

Wilt u een kijkje nemen en beleven hoe het er nu uit ziet in Beyt Essalam? Ontmoet de bewoners en de medewerkers, maar proef vooral de sfeer.

Santiago Cupajita Robledo (24) is geboren in Colombia. In 1997 kwam hij met zijn ouders en zusje naar Nederland. Vanaf die tijd woont hij in Nederland.

‘Ik heb niet altijd in de zorg gewerkt, maar ik heb wel altijd iets voor de zorg gevoeld. Op de middelbare school hadden we zorgvakken. Ik keek altijd tegen de dokter op. Het is heel mooi om met zorgkennis mensen te helpen. Mijn diploma haalde ik op mijn zeventiende en in 2007 heb ik mijn sportopleiding afgerond. Ik wilde altijd iets met sport gaan doen, omdat het mijn doel was. Ik wilde de sport met de zorg combineren. Het is anders gelopen en uiteindelijk heb ik toch voor de zorg gekozen. Ik ben als ZZP-er helpende niveau 2 begonnen en heb ervaring opgedaan in de ouderen- en gehandicaptenzorg. Ik heb meegemaakt dat er bij bepaalde mensen niemand op bezoek kwam en dan is het heel mooi als ik er voor hen kan zijn. Een klein beetje de eenzaamheid verzachten. Dat vind ik speciaal. Verder help en verzorg je mensen op allerlei manieren. Met ADL, algemene dagelijkse levensverrichtingen, of een praatje maken op welke manier dan ook. Het is gewoon leuk als je mensen helpt. Mensen zijn ook vaak eenzaam.’

‘Ik probeer altijd mijn best te doen om er voor de mensen te zijn. Ik heb wel eens meegemaakt dat iemand boos werd omdat ik te laat was om zorg te verlenen. Ik leg uit waarom ik te laat was en meestal gaat de boosheid dan weg.’

‘Als ZZP-er had ik meer locaties en minder structuur, want het is ook iedere keer anders. In loondienst moet je rekening houden met de collega’s, zij doen bepaalde werkzaamheden op hun manieren en ik kijk daar anders naar. Er komen ook meer regels bij kijken. In loondienst is het wel prettiger, omdat je weet waar je aan toe bent en wat je moet doen. En ik kan een hechtere band met de bewoners opbouwen.’

Hoe is de zorg in Colombia in vergelijking met Nederland?

‘Ik ben bij een paar instellingen geweest, maar dat is niet het niveau als in Nederland. Het heeft ermee te maken dat er veel geld naar de zorg gaat in Nederland. Colombia is niet zo’n rijk land. Wat ook meespeelt is dat wanneer je vader of moeder een bepaalde leeftijd hebben, zij gewoon bij de kinderen thuis wonen. Dat is de norm. Dat is wel het verschil.’

‘Wat ik het liefst voor mijn ouders zou willen is dat wanneer ze oud zijn, zij bij mij blijven wonen. ‘Zolang ik ze de zorg kan bieden dan wil ik ze zo lang mogelijk bij mij hebben. Maar als het niet kan dan hoop ik dat ze ergens anders goede zorg krijgen.’

‘Ik werk sinds begin februari bij Beyt Essalam en ik vind het nog steeds leuk. In 2017 ben ik mij gaan verdiepen in de islam. Waarom ik dat gedaan heb? Van kleins af aan heb ik meegekregen dat er een God bestaat, want in Colombia zijn de mensen over het algemeen katholiek. Ik heb daar ook altijd in geloofd. Toen ik ouder werd ging ik mij steeds meer afvragen wat is het doel en wat wil ik. Naar mijn mening vond ik in de islam de waarheid. Ik vond het logisch. In de islam is het zo dat niets of iemand het recht heeft aanbeden te worden dan de schepper Allah. De schepper heeft boodschappers en profeten zoals Jezus, Abraham en Mohamed. Eén schepper met boodschappers. Het klopte voor mij. Het heeft mij zo aangetrokken dat ik het geloof ook ben gaan naleven. Vervolgens ben ik gaan kijken naar een Islamitische zorginstelling en die vond ik bij MOB. Dat is een van de redenen waarom ik hier ben gaan werken. Alle zorgvragers zijn moslims en dat is ook de reden waarom ik het naar mijn zin heb. Ik begrijp de cliënten ook beter. Een ander geloof is uiteraard geen probleem, want werk is werk. Vanwege het geloof is het toch anders. Als ik bijvoorbeeld bij mijn laatste zorgvraag ben, dan nodigt de bewoner mij uit om in zijn woonkamer te gaan bidden. Hij weet dan standaard dat het tijd is. Moslims

bidden vijf keer per dag en dan maak ik daar gebruik van.
Colombianen zijn over het algemeen katholiek. Mijn ouders en zusje hebben er geen probleem dat ik mij bekeerd heb tot de Islam. Zij zijn er open in. Ik heb er zelfs een betere band met mijn moeder door gekregen.
Hoe ik mijn toekomst zie? Sowieso verder leren. Maar ik heb al eerder meegemaakt dat ik een doel had en toen iets anders ben gaan doen. Er kan van alles gebeuren. Voor nu heb ik werk waar ik mij op kan richten en daarna zal ik verder beslissen.'

“Wat ik het liefst voor mijn ouders zou willen is dat wanneer ze oud zijn, zij bij mij blijven wonen”

“Wij proberen onze bewoners zoveel mogelijk te prikkelen zoals zij vroeger leefden.”

Houria el Messaoudi is zorgondersteuner. ‘Vanaf het begin van Beyt Essalam, december 2019, werk ik hier. Voordat ik zorgondersteuner werd heb ik twaalf jaar als gastvrouw bij Humanitas gewerkt en daarna bij een andere organisatie. In die periode werden er verpleeghuizen opgeheven en werden de gastvrouwen ontslagen vanwege de bezuinigingen. Daarna heb ik vijf jaar als vrijwilligster bij Laurens gewerkt. Dat deed ik drie keer in de week bij de multiculturele groep. Ik vond dat heel leuk. Als gastvrouw was ik samen met de mensen bezig met allerlei activiteiten. Verder verzorgde ik de ontbijtjes, lichte lunches en het schoonhouden van een paar appartementen. Dat was het.

Als zorgondersteuner ben ik continu bezig. Ik zorg ervoor dat de zorgmedewerkers zich kunnen focussen op hun werk. Het is het ontzorgen van de zorgmedewerker. Ik heb bijna geen tijd om met de bewoners te zitten en praten. Ik probeer zoveel mogelijk taken af te ronden voordat de collega's van de volgende dienst komen. Ik houd mij bezig met taken zoals algemeen dagelijkse levensver-

richtingen (ADL), medicatie aanreiken vanuit de Baxterrol, ontbijt verzorgen en cliënten gereed maken om gezamenlijk te ontbijten. We proberen met het team de huiselijke sfeer te behouden. Lunch afruimen, koffiemomenten, tijd besteden aan de cliënten, wasjes die gedraaid moeten worden. Soms draaien we extra wasjes. Als de een niets met koken heeft, dan proberen we het af te wisselen zodat de andere collega's andere taken kunnen doen. Zo lossen we het met elkaar op.’

‘Het was mijn droom om iets te betekenen voor de ouderen, qua cultuur maakte het mij niet uit. Toen kwam Beyt Essalam op mijn pad en dacht ik, ik wil ook iets betekenen voor de islamitische ouderen. Het gaat er niet om dat ik geen varkensvlees mag aanraken of ermee werken. Dat heeft er helemaal niets mee te maken. Het ging mij puur om mijn eigen inzicht, mijn gevoelens. Het ging echt om met ouderen te werken met een islamitische achtergrond.

Bij Beyt Essalam heb je verschillende islamitische culturen. Zo zijn er mensen uit Pakistan, Syrië en Turkije. De zorg voor die bewoners

blijft hetzelfde.'

Zijn er verhalen van bewoners die je zijn bijgebleven?

'Jazeker. Er was een bewoner van de eerste generatie Marokkanen die in Nederland kwam werken en wonen. Hij had nooit zijn rijbewijs gehaald en ging altijd lopend of op de fiets naar zijn werk. Hij woonde in Spangen en werkte bij banketbakkerij Van der Meer & Schoep bij de Van Nelle fabriek. Deze man ging elke dag van Spangen naar zijn werk. Kun je je dat indenken? Dag in dag uit. Tot aan zijn pensioen. Hij heeft altijd voor zijn broers en zussen in Marokko gezorgd en later twee van zijn kinderen over laten komen. Zo mooi. Een hardwerkende man. Hij heeft twee jaar in Beyt Essalam gewoond. Bij de laatste corona golf was het zijn droom om zijn kinderen te zien die nog in Marokko woonden. Hij wou nog zo graag. Zijn dochter heeft ervoor gezorgd dat hij op vakantie kon gaan, maar na drie weken is hij in zijn tuin overleden. Zijn vrouw is drie weken na hem ook overleden. Zij woonde ook een tijdje in Beyt Essalam om later in het nieuwe huis samen met hem te gaan wonen. Helaas is dat niet gebeurd. God heeft ze allebei meegenomen. Zulke dingen ontroeren mij. Het was zijn laatste wens.'

'Wij proberen onze bewoners zoveel mogelijk te prikkelen zoals zij vroeger leefden. Wij koken twee keer per dag warm. De belofte die wij gedaan hebben toen bewoners hier kwamen wonen, daar houden wij ons aan. Dat is wat wij ook aanbieden. In het nieuwe huis van Beyt Essalam is het concept een open keuken, zodat onze bewoners mee kunnen helpen met bakken, koken, snijden, kneden en schillen. Bij mijn vorige werkgever waren de mensen dol op appeltaart en saucijzenbroodjes bakken. Dat was hun ding. Wij zijn meer gevarieerd in eten en dat proberen we te behouden. Dat doet onze bewoners terugdenken aan vroeger. Zo ook met het Suikerfeest. Als ze in de ochtend wakker worden met het Suikerfeest

vragen we wat ze er nog van weten en wat ze op die dag deden. Dat proberen we allemaal te behouden in huiselijke sfeer. We doen er allemaal ons best voor.

Als ik verhalen hoor van de bewoners dan begrijp ik dat er in het leven leuke en minder leuke momenten zijn. Zelfs als je oud bent weet je niet wat je zal overkomen.

Het leukste aan mijn werk vind ik als de mensen genieten van de maaltijden. Soms weigeren ze eerst de zorg en wanneer het toch gebeurd is, bedanken ze. Dat doet mij goed, dan ga ik met een goed gevoel naar huis.'

Bienvenido

Vroeger zaten er in het gebouw een confectiefabriek en een hoeden en pettenfabriek. Nu komen er de zorgappartementen van Bienvenido en het gezondheidscentrum Middel-land. In het gezondheidscentrum zijn een apotheek, fysiotherapeut en huisarts. De zorgappartementen zijn op de eerste tot en met de derde etage. De etages zijn via twee liften te bereiken. Er zijn 29 zorgappartement met een oppervlakte van ongeveer 45m² tot 60m². Deze zijn bedoeld voor echtparen en alleenstaanden. Bienvenido biedt het volledig pakket thuis (VPT). Verpleeghuiszorg in geclusterde vorm. Dat wil zeggen dat er 24-uurszorg wordt geboden. Een VPT combineert het zelfstandig wonen met de complete dienstverlening van de verpleeghuiszorg. Het appartement is voorzien van een woon- en slaapkamer, keukenblok en badkamer met douche en toilet. Bienvenido heeft een dakterras met een prachtig uitzicht over de skyline van Rotterdam. Ook zijn er op deze etage het restaurant waar deelgenomen kan worden aan de activiteiten van de dagopvang.

De verwachte oplevering is het laatste kwartaal van 2022.

...-Heeft u vragen? U kunt contact opnemen met de locatiemanager.
Sinita Wornyo Chan 010 - 476 08 18.

Telefoon 010 - 476 08 18
E-mail: info@mob.nu

Situatie 2020
renovatie

Impressie 2021
laatste fase

AKWAABA
Bienvenue
Bon Bini
BIENVENIDO
Bem-Vindo
Karibu

**“Ik wil goed voorbereid zijn
als ik aan iets begin ”**

Sinita Wornyo (39) maakte op 16-jarige leeftijd voor het eerst kennis met de zorg, omdat zij toen een snuffelstage ging lopen in een verpleeghuis. 'Ik wilde helemaal niet in de zorg werken, maar mijn vader vond mij geschikt voor de zorg omdat ik zorgzaam was. Ik ben de oudste en was een soort moeder voor mijn broertjes. Zelf wilde ik stewardess of directiesecretaresse worden.'

Sinita denkt terug aan haar kennismaking met de zorg. 'Ik vond werken in de zorg, in eerste instantie, helemaal niets. Ik vond het vies ruiken en vreemd, maar toen ik eenmaal met de ouderen in contact was gekomen, was ik verkocht en ben ik gebleven. Ik mocht helpen met het eten rondbrengen, ondersteunen bij activiteiten en steunkousen aantrekken. Dat soort werk mocht ik eigenlijk niet uitvoeren, maar ik vond het leuk om te doen. Het werken met ouderen en de verhalen die zij vertelden vond ik heerlijk om naar te luisteren.'

'Bij het Albeda College heb ik de opleiding verzorgende gevolgd en had ik een weekendbaan bij de Schutse in Ommoord. Nadat ik mijn opleiding had afgerond ben ik aangenomen bij de Wilgenborgh waar ik acht jaar heb gewerkt. Mijn toenmalige teamleider zag potentie in mij en ik werd gemotiveerd om de opleiding verpleegkundige niveau 4 te doen. Nadat niveau 4 was volbracht vond ik dat ik meer in mijn mars had. Ik ben de thuiszorg ingegaan om meer ervaring en kennis op te doen. Bij de thuiszorg heb ik op verschillende locaties binnen de organisatie gewerkt. Toen ik bij mijn vorige werkgever werkte vond mijn manager dat ik de HBO-V opleiding moest volgen, omdat zij leiderschap in mij zag. Zo gezegd zo gedaan en daarna vijf jaar lang als wijkverpleegkundige gewerkt in de wijk Feijenoord.'

'Na twintig jaar bij Laurens in de zorg gewerkt te hebben nam ik afscheid. Ik wilde wel eens iets totaal anders proberen. Ik ben aan

de slag gegaan als klantcoördinator bij Home Instead Thuiservice om begeleiding en ondersteuning te bieden aan dementerende ouderen in de thuissituatie. Als klantcoördinator was ik verantwoordelijk voor het coördineren van de begeleiding die de caregivers aan de cliënten bieden. Ik was aanspreekpunt voor mantelzorgers en betrokken disciplines.'

'Daarnaast deed ik veel aan netwerken in het gebied Delfshaven en in het centrum. In het kader van netwerken kwam ik mijn oude klasgenoot Fatma Durdu tegen die werkzaam is bij MOB. Zij vertelde mij over een nieuw woonzorgcentrum Bienvenido dat in 2022 geopend zou worden. Zij vond de functie wel bij mij passen. Toen zij mij vertelde wat de inhoud van de functie was, werd ik ontzettend enthousiast. Ik heb een sollicitatiebrief opgestuurd, werd uitgenodigd voor een gesprek en ben aangenomen. Ik was helemaal happy!'

Om kennis te maken met de werkwijze van MOB draaide Sinita mee bij verschillende afdelingen binnen MOB. 'Ik heb meegedraaid in de thuiszorg, woonzorgcentra en cliënten en medewerkers geworven. Ook heb ik meegedaan met de customer journey voor Bienvenido en overige organisatorische zaken. Ik heb mij verdiept in het volledig pakket thuis (VPT). Als indicierend wijkverpleegkundige heb ik kennis van de verschillende indicaties, maar het pakket VPT had ik weinig mee te maken. Ook heb ik twee weken in de Boekenrode meegelopen om voor mijn collega Lorien waar te nemen. Daar heb je complexe zorg. Ik heb kennis gedeeld en ook veel geleerd. Ik zie meestal geen problemen, maar juist uitdagingen waar ik niet voor terugdeins.'

Wat mij trekt in de zorg als locatiemanager bij een woonzorgcentrum?

'Vooral de persoonsgerichte zorg. Ik heb tijdens mijn carrière in verschillende verpleeghuizen gewerkt met voornamelijk westerse

ouderen. Mijn eerste ervaring met multiculturele zorgverlening was in de wijk Delfshaven. Daar heb ik veel geleerd en mij verdiept in cultuursensitief werken. Ik kwam tot de ontdekking dat de reguliere zorg niet altijd past bij het bieden van multiculturele zorg. Het gaat om begrip tonen en openstaan voor bepaalde gebruiken van de cliënt om de goede zorg te kunnen bieden.'

'Ik kan mij nog goed herinneren dat ik een Turkse cliënt had in een vergevorderd stadium van dementie. Daarnaast was deze cliënt bedlegerig en had veel zorg nodig. Familie was overbelast maar wilde de moeder niet laten opnemen in het verpleeghuis ondanks de complexe zorg in de thuissituatie. De familie deed alles om voor hun moeder te zorgen en ondersteunde de zorgmedewerkers tijdens de zorgverlening. Er heerste angst om aangekeken te worden door de omgeving als zij hun moeder zouden laten opnemen in het verpleeghuis. Ik heb samen met mijn team naar de verschillende mogelijkheden gekeken om de zorgverlening in de thuissituatie zo werkbaar mogelijk te maken voor beide partijen. In het begin kreeg ik veel weerstand van het team omdat de zorg te "zwaar" zou zijn maar door de multidisciplinaire aanpak was het gelukt om de cliënt in de thuissituatie te houden. Waar het om gaat is dat er begrip getoond wordt voor de cultuur en situatie van de cliënt.'

Hoe zie jij het hele plaatje van Bienvenido als het helemaal klaar is?

'Ik zie het voor mij als een bruisend, warm onderkomen voor cliënten. De zorg is top. Mijn team en ik hebben veel zin om naar het werk te komen en zijn deskundig. Graag zie ik dat zij een niveau bereiken wat ik voor ogen heb. Kortom persoonsgerichte zorg voor de cliënten en werkplezier voor de medewerkers. Een open en transparante werkcultuur, waar alles bespreekbaar is. Ik wil goed voorbereid zijn als ik aan iets begin. Ik heb daarom ook heel veel zin om te beginnen. Een goede samenwerking met de

andere locatiemanagers, ondanks de verschillende culturen in de woonzorgcentra. Kwaliteit van zorg staat hoog in het vaandel.

Sinita is van Ghanese afkomst. Op 10-jarige leeftijd kwam zij naar Nederland met haar ouders en broertjes. Sinita is moeder van een 14-jarige dochter.

Drie jaar geleden kwam Sinderlyn Philips (26) vanuit Curaçao naar Nederland.

'Ik was 15 jaar toen ik in de zorg begon te werken. Op Curaçao moest ik een heel jaar vijf weken naar school en vijf weken stage lopen. Op deze manier kon je kijken of het beroep, dat je gekozen had, echt bij je zou passen. Ik wist eigenlijk al meteen dat ik een goede keuze had gemaakt. Ik wilde de mensen die zorg nodig hadden helpen. En ik wilde meer leren. Voor mij was werken in de zorg gewoon de juiste keuze. Bovendien is mijn tien jaar oudere zus, die ook verpleegkundige is op Curaçao, mijn rolmodel.'

'Ik heb op verschillende afdelingen stage gelopen. Gehandicaptenzorg, terminale zorg, verpleeghuis- en verzorgingshuishoudzorg. Na mijn opleiding als verzorgende IG, kon ik al meteen aan het werk waar ik mijn stage had gelopen, maar ik wilde iets anders.

Mijn eerste vaste baan was als privé-zuster. Toen na één jaar de persoon die ik verzorgde overleed, ging ik terug naar mijn stageplaats. Daar hadden zij een baan voor mij. Het tehuis waar ik werkte was gespecialiseerd in verschillende soorten dementie. Het werken met deze doelgroep beviel mij goed. Ik wil altijd meer wil leren. Ik besloot na één jaar of op Aruba te werken of naar Nederland te gaan. Ik hoorde niets meer van Aruba en besloot naar Nederland te gaan. Ik was verslaafd aan mijn werk, maar ik beseftte wel dat ik toe was aan rust en besloot vakantie te houden. Ik had nog geen werk, maar daar maakte ik mij geen zorgen over.

Het grappige was dat mijn moeder, die nog op Curaçao woont, een advertentie in de krant zag staan over de internationale werving van MOB. Zij waren op zoek naar zorgmedewerkers. Zij liet het mij weten en ik heb toen contact opgenomen met Ashok. Sinds september 2021 werk in het Chinese/ Aziatische woonzorgcentrum de Boomgaard.

Het leuke van het werk in de zorg vind ik dat als je iets doet, hoe klein het ook is, de mensen dat enorm waarderen. En dat raakt mij. Het geeft voldoening, waardoor ik plezier heb in mijn werk. Ik houd van mijn werk en van mijn cliënten.

Minder leuk is wanneer iemand overlijdt. In het eerste jaar van mijn werk had ik het er moeilijk mee. Ik moest huilen. Ik weet dat ik professioneel moet zijn, maar ik blijf een mens. Nu kan ik er goed mee omgaan. Het gaat steeds beter.

Ook vind ik het triest wanneer mensen terminaal zijn. Ik kan niet veel meer voor ze doen. Ik probeer dan altijd zo goed mogelijk te laten voelen dat ik er voor ze ben. Een gevoel van rust geven. De mensen die ik verzorgd heb en uiteindelijk kwamen te overlijden, daar zag ik wel de rust in het gezicht.

Bienvenido is een nieuwe uitdaging voor mij. Ik werk nu nog in de Boomgaard. Dat is ook een uitdaging voor mij, omdat er alleen Chinees wordt gesproken. Ik versta niet wat zij zeggen, maar ik weet wel wat zij willen. Bienvenido is ook weer een andere cultuur voor mij, maar die locatie heeft alles! Dat vind ik helemaal wauw!

Er is een apotheek, huisarts, fysiotherapie. De bewoners kunnen naar de dagbesteding een eigen keuken, kortom alles nieuw.

“Ik houd van mijn werk en van mijn cliënten.”

Ik heb geen heimwee naar Curaçao. Ik voel mij echt thuis in Nederland. Mijn moeder, nichtjes en neefjes zijn nog wel daar. Maar ik ga wel op vakantie naar mijn familie. Mijn toekomst zie ik als verpleegkundige. Ik wil meer bereiken in de zorg. Wat ik verder interessant vind is wondverzorging en het afleggen. Dus voor nu is mijn doel om mijn diploma verpleegkundige te halen. Ik zie mijzelf in Nederland blijven wonen.

Annemarieke Böttcher is eigenaar van apotheek Beukelsdijk en inmiddels 30 jaar in de wijk werkzaam. Sinds vier jaar werkt zij samen met Melissa.

Melissa van Wijk is vier jaar in dienst bij Annemarieke, maar eenmaal op de Middellandstraat is zij mede-eigenaar van apotheek Middelland.

Annemarieke: 'Als wij verhuisd zijn zal heel veel van onze service hetzelfde blijven. Dus we blijven laagdrempelig en iedereen kan binnenlopen met vragen. We hebben officieel een spreekuur op de website staan, maar als er buiten die tijden vragen zijn, zullen we altijd bereikbaar zijn. Hierbij hoort ook het bezorgen en de herhaal service. Het enige dat gaat veranderen is dat de lijnen met de huisartsen die in het centrum zitten korter worden. We kunnen makkelijker overleggen en we hopen elkaar daarin te versterken' *Melissa:* 'En dat de patiënten vanuit de huisarts door kunnen lopen naar ons als ze iets nodig hebben.'

Met welke huisartsen werken jullie samen?

Annemarieke: 'Er zijn drie grote huisartsengroepen in de wijk waar wij ook mee samenwerken en veel contact mee hebben. Elke twee maanden komen we bij elkaar om onderwerpen te bespreken. Daarnaast hebben we een-op-een contact om specifieke patiënten te bespreken. Dat zijn kwetsbare patiënten of patiënten met heel veel medicatie. Ook patiënten met weinig medicatie waar wij iets van missen of waar de huisarts meer over wil weten.'

Melissa: 'Er zijn ongeveer 50 huisartsen waar wij mee samenwerken.'

Annemarieke: 'In het gezondheidscentrum Middelland komen twee grote huisartsenpraktijken. We verwachten dat wij daar in het begin veel werk aan zullen hebben.'

Hoe kijken jullie tegen het nieuwe gezondheidscentrum aan?

Melissa: 'Spannend hoe het zal zijn.'

Annemarieke: 'Met heel veel plezier.'

Melissa: 'Wij verwachten dat de meeste patiënten het wel fijn zullen vinden, zeker de patiënten van Bienvenido. Maar we ook heb-

ben ook trouwe patiënten die met ons mee zullen gaan. We hopen dat het goed uitpakt en dat we patiënten erbij krijgen.'

Annemarieke: 'Daarnaast willen we graag samenwerken met MOB en voor jullie bewoners van Bienvenido. We kijken of we de bewoners in één praktijk kunnen krijgen, dat is voor iedereen het handigst. Alhoewel dat niet zo veel uitmaakt, maar het is wel makkelijk als er één of twee aanspreekpunten zijn. Wij zien dat wel zitten. We hebben ervaring met verpleeghuizen, dus korte lijnen en 's middags of de volgende dag leveren als er nog iets nodig is.'

Waar kunnen de cliënten van Bienvenido bij jullie voor terecht?

Annemarieke: 'Receptgeneesmiddelen, verzorgingsartikelen, geneesmiddelen of niet geneesmiddelen die je zonder recept kunt kopen, advies over bepaalde materialen of over de behandeling daarvan. In principe leveren wij nog zo veel mogelijk hulpmiddelen. Alleen mogen wij dat niet van alle zorgverzekeraars, maar dan hebben we een partner die dat voor ons doet. We hebben wel één loket. Dus de

cliënten van Bienvenido kunnen het aan ons doorgeven en wij zorgen ervoor dat, uiteraard met goedkeuring, het geleverd wordt. Helaas hebben geen zicht op wanneer het geleverd wordt.'

Op welke manieren zijn jullie bereikbaar?

Melissa: 'Via e-mail, telefonisch en de website.'

Annemarieke: 'We hebben ook een chat, maar wij hebben liever persoonlijk contact. We gaan ook als het nodig is op huisbezoek om dingen uit te leggen.'

Staan jullie ook achter de balie?

Melissa: 'Ja, regelmatig, maar vooral onze collega's. Met pauzes of vakantieperiodes zijn we met minder personeel dus dan springen wij bij.'

Annemarieke: 'We leveren ook medicijnen op maat. Voor een patiënt die zelf medicatie kan innemen leveren wij doosjes of voor een patiënt die hulp nodig heeft leveren wij een medicijnrol. We proberen altijd te kijken wat het beste is voor de patiënt.'

"Als wij verhuisd zijn zal heel veel van onze service hetzelfde blijven."

Emiel van der Maaten is projectleider bij In de Stad. Zij ontwikkelen onder andere vastgoed. Emiel kwam met het idee om het oude pand aan de Middellandstraat, te ontwikkelen tot woningen en een gezondheidscentrum. Hij vertelt hoe het allemaal tot stand is gekomen en wat daar allemaal bij kwam kijken.

Het begin

‘De panden waar nu Bienvenido en het gezondheidscentrum komen, waren van de gemeente Rotterdam. Deze panden werden anti-kraak beheerd. Zij wilden daar een nieuwe invulling aan geven. Iets dat zou bijdragen en van belang zou zijn voor de wijk. Vervolgens heeft de gemeente een prijsvraag uitgeschreven en daar heb ik namens In de Stad een plan voor bedacht. Het idee kwam nadat ik het woonzorgcentrum de Boomgaard had bezocht en kennis had gemaakt met de directeur Ismail Meral. Toen kwamen deze panden in het zicht en bedacht ik dat

“Het leukste gedeelte aan projectontwikkeling vind ik om de ideeën te zien voor een locatie en daar iets mee doen.”

het heel goed zou passen. Omdat het teveel ruimte zou zijn voor alleen wonen, was ook het plan ontstaan om er een gezondheidscentrum aan te koppelen. Dat zou heel goed passen. Zo is het ontstaan.’

De prijsvraag

‘Na de prijsvraag moest het plan uitgewerkt worden, omdat het nog een schetsplan was. Het waren ideeën. De volgende stap was een vergunningsaanvraag met de architect, Frederik Pol. Dan worden er bouwtekeningen gemaakt waar je veel preciezer bent, maar niet afwijkt van het plan waarmee wij de prijsvraag hadden gewonnen. Dus zaken als vluchtroutes, hoe moeten de woningen worden opgebouwd, voldoet de badkamer aan het bouwbesluit. Dat is een heel traject. Vervolgens komt de vergunning en daarna met de huurders de bouw opstarten. Ik heb nog veel gepuzzeld met Ismail en Ruud om de ruimtes zo voordelig mogelijk in te richten. Op deze manier hebben we al pratend en tekenend circa 30m² aanvullende woonruimte gecreëerd.’

Het leuke aan projectontwikkeling

‘Het leukste gedeelte aan projectontwikkeling vind ik om de ideeën te zien voor een locatie en daar iets mee doen. En ook de juiste mensen vinden die daar gaan werken en leven. Dat maakt dat een nieuwe locatie een succes wordt. Het komt hier heel goed samen. MOB heeft een bijzondere kijk op zorg en speelt goed in op de culturele behoeften van mensen. Ik denk dat het heel bijzonder en leuk is als invulling. Mensen kunnen in de wijk oud worden en een thuis gevoel krijgen. Ze hoeven niet uit hun omgeving weg. Het viel allemaal goed samen en zodoende hebben we de prijsvraag gewonnen. Dat was in 2016. We hebben nog enkele hobbels moeten nemen met de gemeente, voordat we in 2020 het pand intern konden gaan slopen.’

Stukje geschiedenis van de panden

‘Het deel boven de supermarkt is uit 1919. Dat was een confectiefabriek. De gele letters die toen gebruikt waren komen ook weer terug op de gevel. NV Rotterdamsche Confectiefabriek v/h Gabriëls Van Cleeff. Het

was van een Joodse familie die daar kleding maakte. Het witte pand ernaast uit 1915 was een hoeden- en pettenfabriek. Daarna hebben de panden nog veel andere functies gehad.'

Welke partijen zijn betrokken bij de bouw?

'Dat zijn er veel. Bij het vergunningstraject heb je allerlei adviseurs zoals brand- en installatieadviseurs. Architecten: een architect die het plan toetst op rolstoelvriendelijkheid en speciale wensen voor de gebruikersdoelgroep. Ook een stadsecoloog die kijkt welke dieren in en om het pand leven. Als er nestgelegenheid verdwijnt dan moeten er nieuwe nestkasten voor terugkomen.

Voor de bouw is er een aannemer nodig die gaat bouwen en hij heeft onderaannemers die installaties doen. Dus waterleidingen, ventilatie, rioleringen en elektriciteit aanleggen. Dan heb je ook de afbouwaannemer. Dat moet allemaal op elkaar afgestemd worden ook met het gezondheidscentrum.

De kwaliteitscontroleur/bouwkundige die twee keer per week rondloopt om te kijken of alles goed gebouwd wordt. In elke fase van de bouw komt de gemeente regelmatig langs om te kijken of alles volgens plan verloopt. In de eindfase is het de bouwinspecteur die controleert.'

De planning voor de bouw

'Wij als projectontwikkelaar besteden de bouw uit aan de aannemer. We hebben het pand eerst van binnen gestript om te zien wat de basis is en hoe je moet opbouwen. Daarna een datum vastgesteld met de aannemer en de aannemer schakelt alle partijen in. We hebben overlegmomenten om alles in overeenstemming af te ronden. Door de uitloop van de bouw merkten wij wel dat we er steeds meer bovenop moesten zitten om de voortgang te bewaken. Dingen als corona, stijgende prijzen en tekort aan personeel speelt ons heel veel parten en zorgt voor vertraging'

Nieuwe technologieën

'Het pand is heel duurzaam. Allereerst goede isolatie voor een gebouw dat al meer dan 100 jaar oud is. Dus die basis is er sowieso. Voor de technologische kant was het aanleggen van vloerverwarming, zodat de temperatuur gelijkmatig is en prettig aanvoelt. Dat is milieuvriendelijk. Het ventilatiesysteem is een warmteterugwinningssysteem waarbij de koude lucht van buiten, die de woning ingeblazen wordt, opgewarmd wordt door de lucht die wordt afgezogen. De luchtstromen gaan langs elkaar en de warmte wordt meegegeven aan de lucht die binnenkomt. Daardoor verlies je geen warmte, dat is heel energie-efficiënt en daardoor constante ventilatie.

Zo is een gebouw van 100 jaar terug helemaal aangepast aan de eisen van deze tijd. Het is zodanig goed geïsoleerd dat er de komende 50 jaar niets meer aan gedaan hoeft te worden. Op deze manier is het heel toekomstbestendig.'

Zwaluwkasten

'In een stad wonen ook heel veel dieren. Dit pand is een behoorlijk stuk stad, dan is het leuk dat er ook dieren kunnen wonen. Gierzwaluwen zaten al in de buurt en die geven we nu, door in de gevel kasten te metselen, een plekje. En ook een plekje die je vanaf het dakterras kan zien.

Behalve dat duurzaamheid een groot thema is, wordt natuur inclusief bouwen ook meegenomen. Natuur inclusief betekent dus bij de bouw rekening houden met de dieren. Zo kun je bijvoorbeeld ook als je een nieuw dak legt, dakpannen gebruiken waar ook vogels kunnen nestelen. Je ziet het steeds meer. Een stukje natuur in een stenen omgeving.'

Natanja Remmerswaal is mede-eigenaar van fysiotherapie Heemraadsingel. De maatschap bestaat uit vijf partners. Totaal zijn zij met acht fysiotherapeuten. Binnen de maatschap heeft ieder zijn eigen verantwoordelijkheden. Natanja is onder andere verantwoordelijk voor de communicatie rondom het nieuwe gezondheidscentrum. Zij is algemeen fysiotherapeut en gespecialiseerd in de ziekte van Parkinson en oedeemtherapie.

‘Er gaat in het nieuwe gezondheidscentrum een hoop veranderen. We hebben er veel zin in. We hebben al een heel mooi pand, met uitzicht op de Heemraadsingel, maar er zijn veel trappen. In het gezondheidscentrum is alles gelijkvloers en wij zijn met de lift te bereiken. Waar we nu twee keer per week een oefenzaal huren krijgen we nu onze eigen oefenzaal die we altijd kunnen gebruiken. Bovendien hebben we er een behandelkamer bij. Daar zijn we ontzettend blij mee. Van maandag tot en met vrijdag van 08.00 uur tot 18.00 uur is de praktijk open. En drie dagen hebben we avondpraktijk en zijn we tot 20.00 uur geopend. Meestal zijn we met vijf fysiotherapeuten per dag aan het werk. In de toekomst zullen we waarschijnlijk ook op de zaterdag geopend zijn. We doen ook huisbezoeken. We merken dat het aantal huisbezoeken toeneemt, omdat mensen langer thuis blijven wonen. Dus wij bezoeken ook veel patiënten aan huis.’

‘De cliënten van Bienvenido zijn welkom in onze fysiotherapie. Ik behandel ook de cliënten van woonzorgcentrum de Boomgaard. Zoals het nu in de Boomgaard gaat is dat ik één à twee dagdelen aanwezig ben om patiënten te behandelen. Het ligt er ook aan hoe druk het is. De cliënten van Bienvenido kunnen een contactformulier invullen op de

website. Verder zijn wij telefonisch en per e-mail bereikbaar.

Fysiotherapeut vind ik een heel leuk beroep. Ik ben ook heel gelukkig in mijn werk. Het is heel divers. De klachten zijn afwisselend en de mensen ook. Ik vind het fijn om met mensen te werken. Mijn dag gaat snel voorbij. Het nadeel van mijn beroep is dat de administratie toeneemt. Zorgverzekeraars willen dat wij steeds meer formulieren invullen. Dat is wel jammer. En daar hebben we extra tijd voor nodig.

We hebben grootse plannen voor het gezondheidscentrum en we willen ook met elkaar samenwerken, maar dat moeten we nog vormgeven. Praktisch gezien zullen we meer naar elkaar doorverwijzen en makkelijker overleggen. Door elkaar regelmatig te zien kunnen we een goede band opbouwen. Als je elkaar goed kent is het overleg ook heel makkelijk. Dat is het grootste voordeel. Je stapt makkelijker bij elkaar binnen. Wij zijn geen onbekenden van elkaar.’

“Je stapt makkelijker bij elkaar binnen. Wij zijn geen onbekenden van elkaar.”

In het gebouw aan de Middellandstraat is niet alleen Bienvenido gevestigd. Er komt ook een huisartsenteam, apotheek en fysiotherapeut genaamd gezondheidscentrum Middelland (www.gcmiddelland.nl). Het huisartsenteam Van der Poel bestaat uit huisarts Matthijs van der Poel en zijn vrouw Yolande Pleune die de praktijkmanager is. Samen met een heel hecht team zorgen zij ervoor dat de vaste patiënten en de mensen die zorg nodig hebben dat ook krijgen. Uiteraard zijn ook de cliënten van Bienvenido welkom.

Matthijs legt uit waarom zij gaan verhuizen. 'Er zijn meerdere redenen. Wij willen de doktersassistenten en coassistenten blijven opleiden en we willen meer met leefstijl doen. In ons pand aan de Heemraadsingel groeiden wij uit ons jasje. Dus zijn wij op zoek gegaan naar een ruimte waar we ook meer met beleving kunnen doen, zoals yoga en Tai Chi. Ook wandelen wij al jaren met onze patiënten, maar wij wilden meer. Onze ambitie is om meer contact met de wijk te hebben en daar heb je meer werkruimte voor nodig.'

Matthijs en Yolande leggen uit dat zij een huisartsenteam zijn. Iedereen is even be-

waar we eventueel iets aan moeten passen."

Yolande en Matthijs hebben ook stichting looprecept opgericht. Dat is wandelen voor iedereen die dat leuk vindt. We doen het al een aantal jaar vertelt Matthijs. 'Yolande en ik wandelen zelf ook mee met de groep. Twee keer in de week op maandag en donderdag. Op maandag loopt dokter Fijten mee en op donderdag doe ik mee. We hebben er als praktijkhouders een speerpunt van gemaakt. Ons team maakt daar ook tijd voor vrij. Het is geweldig. Een half uurtje op een dag. Je ziet de diversiteit van culturen in de wijk. We hebben gesprekken met onze pati-

"Als iedereen met plezier werkt, dan merken de patiënten dat ook."

langrijk bij ons en wij werken ook samen als een team zegt Matthijs. 'Onze voorgangers hadden een dokter en een assistent en dat was het. Nu zie je ook meer huisartsenpraktijken, zoals ons team is samengesteld met wijkpsychologen en praktijkmanagers zoals mijn vrouw. Wij willen dat ook uitstralen en het voelt ook als een hecht team. Als iedereen met plezier werkt, dan merken de patiënten dat ook.'

Yolande: 'Wij nemen de praktijk over van huisarts Oudeman, daardoor groeit ons team ook. Hierdoor zijn er minimaal vijf assistenten en drie huisartsen waarvan twee praktijkhouders. Dat zijn Matthijs en dokter Stephanie Fijten. Twee verpleegkundigen met diabetes- en ouderenzorg en twee psychologen. Bovendien hebben we vanuit de gemeente POH jeugd (ondersteuning aan kinderen van 0 tot 18 jaar en hun ouders) en een basisarts die Matthijs ondersteunt. Matthijs en Stephanie zullen de cliënten van Bienvenido onder hun hoede nemen en daar een verdeling in maken. In overleg met de locatiemanager Sinita zullen we kijken wat het beste uitkomt. We kijken wat fijn werkt en

enten op andere manieren.'

'Zodra het weer goed is, dan zullen we weer wandelen met groepsgroottes van voor corona. Soms meer dan 20 mensen. Tijdens corona hebben we gezien hoe waardevol dat was voor bepaalde patiënten die in hun isolement zaten en niet meer alleen durfden te lopen. Er lopen ook meerdere 80-plussers mee. Het heeft ook een sociale functie. Als iemand niet meeloopt dan wordt er meteen gevraagd waar die persoon is. Yolande en ik nemen dan contact op en vragen hoe het ermee gaat.

Yolande: 'Als Matthijs niet meeloopt, dan is hij naar een spoedgeval. Als je eenmaal geweest bent dan ga je met veel meer energie aan de slag. Het wandelen is gewoon heel fijn. Toen het niet mogelijk was met zo'n grote groep te wandelen, vanwege corona, hebben we mensen van ons team gekoppeld aan een patiënt zodat zij samen konden lopen. Sommige mensen waren al twee maanden de deur niet uit geweest.'

Nu we het over corona hebben. Hoe zijn jullie die tijd doorgekomen?

Matthijs: "Het is een heftige tijd geweest. We

hebben veel patiënten eraan verloren. Het voelde echt als tropenjaren. Ik heb mij ook vaak geroerd in de media en ben vaak bij Beau, Jinek en Op1 geweest om te praten over de vaccinatie in de wijk. Wij waren de eerste praktijk die een ampul meenam naar de markt om een vaccin op de markt te zetten. Er is een hele grote campagne omheen opgezet. Daar is veel aandacht voor geweest. Het was mooi om te zien hoe snel onze wijk meewerkte. Zoals bijvoorbeeld Delfshaven Helpt die snel een 010-nummer met vrijwilligers hebben opgezet waar mensen terecht konden met vragen. Op een gegeven moment hebben wij in de Doelen 500 mensen gevaccineerd dat gefilmd is door RTV Rijnmond. Ook hebben we veel steun uit het land vanuit de huisartsen gehad.'

Yolande: "Het was inderdaad een gekke tijd. We hebben wisselingen in ons team gehad. Ons gezin heeft zelf ook COVID gehad, waardoor wij in quarantaine moesten. We merken dat mensen een korter lontje kregen. Respect voor elkaar was op een zeer laag pitje.'

de apotheek en fysiotherapeut initiatieven ontplooien. We hebben veel vertrouwen in de combinatie.'

Matthijs: 'Zonder Yolande was deze nieuwe praktijk er niet gekomen. Als ik dat er ook naast de patiëntenzorg bij had moeten doen, dan had ik dat echt niet vol kunnen houden. Want er is ook veel praktijkmanagement. Zo heeft Yolande affiniteit met IT en zij snapt dat goed. Zodoende hebben we ook een website in kunnen richten voor online afspraken. We zijn een van de koplopers van de praktijken in heel Rotterdam met patiënten die zich aansluiten via een online portaal. Ik heb drie petten op. Medisch deskundig, leidinggevend en ondernemer. In de opleiding tot huisarts leer je dit allemaal niet. In sommige dingen is Yolande beter dan ik. Wat dat betreft vullen we elkaar goed aan.'

Yolande: 'Het ondernemerschap past ook heel erg bij Matthijs. Nieuwe ideeën ontwikkelen en niet in grote bedrijven waar je veel lagen hebt. We kunnen onze visie heel praktisch omzetten in waar wij de meerwaarde van inzien en wat we willen doen. Het is een behoorlijke investering vanuit ons privéver-

"We kunnen onze visie heel praktisch omzetten in waar wij de meerwaarde van inzien en wat we willen doen."

Het nieuwe gebouw

Matthijs: 'We hebben een team met nieuwe medewerkers van verschillende achtergronden. Zij kijken met een andere invalshoek en dat geeft zoveel meerwaarde aan ons team. Dat past ook prima bij onze wijk. We focussen nu op het nieuwe centrum wat wel veel werk met zich meebrengt.'

Yolande: 'We hebben echt een hele leuke samenwerking met de verschillende partijen. Bevlogen. Voor mijn gevoel gaan we samen iets super tof neer zetten. Met MOB,

mogen. Dat brengt wel risico's met zich mee, maar dat hoort bij het ondernemerschap. Ondernemerschap zie je niet vaak bij huisartsen.'

Matthijs: 'We hebben het hele spectrum van patiëntenzorg. Mensen die niet kunnen lezen, de taal niet machtig zijn, mensen die gewend zijn om gewoon binnen te lopen, verwijzingen vanuit de ziekenhuizen, licht verstandelijk beperkt tot aan mensen die alles online doen. We zijn beeldbeldokter, e-mailconsult, onlineafspraken, mensen kun-

nen gewoon op zondag inboeken en een dag inplannen. We zijn heel creatief, maar dat was mij alleen niet gelukt.

'Er zijn ook heel veel mensen die geen huisarts hebben en dat is ook een groot probleem. Wij worden vaak gebeld door mensen uit bijvoorbeeld Schiedam waarvan het kind koorts heeft. Veel huisartsen zeggen nee. En wij zeggen we gaan het proberen, want we snappen dat een kind met koorts ook gezien

even uit de omgeving te zijn. Dit was de eerste keer dat wij op vakantie gingen en dat de praktijk open was. Voorheen was het zo als je op vakantie ging de hele praktijk gesloten was en had iedereen vrij. Dat kan nu niet meer. Het ging heel goed omdat er waarneemers waren en we een heel goed team hebben. Het was voor ons wel spannend. Het is heel fijn geweest, omdat je ziet dat het goed liep en ieder zijn verantwoordelijkheid

Huisarts Matthijs van der Poel, huisarts Fijten en praktijkmanager Yolande Pleune

moet worden. We anticiperen daar wel op. Bij stervensbegeleiding wil ik er ook voor de mensen zijn. Dan kan je de rust brengen in de meest moeilijke momenten.

Hoe komen jullie aan ontspanning toe?

Yolande: 'We hebben een stacaravan om

nam. Dat helpt wel om een beetje afstand te nemen. Maar we zijn zo druk met de verbouwing dat we nu weer continu aan het werk zijn. We moeten ons ook met onze kinderen bezighouden en dat geeft ook een stukje ontspanning. Verder proberen we ook regelmatig te sporten.'

Wij willen graag dat onze cliënten veilig kunnen blijven wonen en op het juiste moment hulp krijgen in onze woonzorgcentra. Deze zorg geven wij vierentwintig uur per dag en zeven dagen in de week. Om dit te kunnen bereiken hebben wij technologieën die ons daarbij helpen.

Technologie in onze woonzorgcentra

Zo ontstaat er een betere kwaliteit van leven en wonen voor de cliënt. En een effectievere manier van werken voor onze zorgmedewerkers. Bij het intake gesprek, dat elke nieuwe cliënt krijgt, zal gekeken worden naar uw indicatie en wat u nodig heeft om prettig te wonen. Op deze manier kunt u toch zelfstandig blijven functioneren en de hulp krijgen die u op elk moment dan ook nodig heeft. Als u besluit om gebruik te maken van een van deze middelen/apparaten, dan krijgt u deze in bruikleen. Uiteraard wordt er gezorgd voor uitleg in het gebruik. Zo maken wij onder andere gebruik van een zorghorloge met veel functies zoals een dwaal- en valdetectiefunctie, alarmsystemen, bewegingssensoren, camera's en een spreek/luisterverbinding. Uw locatiemanager of zorgmedewerker staat graag voor u klaar om uitleg te geven.

Hulpmiddelen in de thuiszorg

Behalve dat er in onze woonzorgcentra technologieën worden gebruikt hebben wij ook voor onze cliënten in de thuiszorg hulpmiddelen. Enkele voorbeelden.

Medicijndispenser

De medicijndispenser is een apparaat dat bij cliënten thuis wordt geïnstalleerd ter ondersteuning van het innemen van medicijnen. In het apparaat wordt een medicijnrol van de apotheek geplaatst. Door een op afstand geprogrammeerd leveringsschema geeft de medicijndispenser medicijnzakjes uit.

BBrain

Deze kalenderklok is een slimme klok die dementerende ouderen en senioren ondersteunt in het dagelijks leven. De klok kan de tijd, berichten en de agenda uitspreken. Op deze manier kan het ouderen en dementerenden structuur en overzicht bieden.

Druppelbril

Met een druppelbril kunnen cliënten zelf hun ogen druppelen. In de bril zitten drie gaatjes waar bijna alle flesjes inpassen. Het flesje wordt in de juiste opening geplaatst. De bril wordt opgezet en de druppel valt precies in het oog.

Bent u nog geen cliënt, maar heeft u vragen? U kunt bellen met de balie 010 - 476 08 18 of neem een kijkje op www.mob.nu

Een puzzel voor u!

B	N	T	L	F	M	A	A	L	C	Y	C
G	O	A	N	E	R	E	T	S	A	R	M
B	E	R	R	A	N	E	M	O	O	N	R
L	O	R	A	C	S	E	E	O	N	E	A
O	E	T	B	N	I	Y	P	S	J	G	M
T	B	L	E	E	O	S	R	N	I	L	A
U	E	M	I	R	R	N	A	H	S	A	R
S	G	A	K	E	B	A	K	O	C	D	Y
G	O	U	D	S	B	L	O	E	M	I	L
E	N	D	N	J	E	R	O	B	L	O	L
A	I	L	E	M	A	C	L	E	I	J	O
R	A	N	T	H	U	R	I	U	M	L	S

AMARYLLIS
 ANEMOON
 ANJER
 ANTHURIUM
 ASTER
 BEGONIA
 BOTERBLOEM
 CAMELIA
 CHRYSANT
 CYCLAAM
 FREESIA
 GERBERA
 GLADIOOL
 GOUDSBLOEM
 LELIE
 LOTUS
 NARCIS
 RANONKEL
 RIDDERSPOOR
 ROOS

Oplossing

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Chinees nieuwjaar bij de Boomgaard.

Heeft u ook een bijzonder moment of leuke gebeurtenis vastgelegd? Stuur de foto's naar info@mob.nu o.v.v. afdeling communicatie 'Woonzorgmagazine'

Bij Beyt Essalam werd heerlijk gekookt.

De Boekenrode is gestart met creatieve sessies voor bewoners.

Kerststukjes maken.

Deze foto's hebben wij ontvangen. Bijzondere momenten van de afgelopen periode in de woonzorgcentra.

Thuishkomen in de zorg

Uitgave augustus 2022. Copyright MOB/ Internos Thuiszorg

Onze organisatie heeft dit magazine met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld.

Onze organisatie aanvaardt geen aansprakelijkheid voor mogelijke onjuistheid en/of onvolledigheid van de in dit magazine verstrekte informatie, terwijl evenmin aan de inhoud van dit magazine rechten kunnen worden ontleend.

Niets uit dit magazine mag gebruikt worden voor duplicatie of verspreiding.

Heeft u vragen of opmerkingen over deze uitgave?

Neem dan contact op met
Ingrid Bottse via i.bottse@mob.nu